

στολή σου, Ραχήλ Μερκάτη, με το γλυκό της χρώμα...

Καλά του τα έβαλεν ο αδελφός σου, Μυρσίνη, του συμμαθητού του εκείνου...

Δίκαιον έχεις, Γωνίς, έπρεπε να καταταχθής εις την μικράν τάξιν...

Η φίλη μου Έλληνίς Καλλιτέγνις, η οποία είναι τώρα εις το Παρίσι και παρευρέθη εις την ύποδοχην του Τσάρου...

Τα χαριτωμένα αυτά μου γράφει η Νεράιδα, τοβ Γαλιό (ή οποία δεν θέλει πλέον να την λέγω Έρμίνη) πολύ καλά...

Δεκτόν το ψευδώνυμόν σου, Καρνώτις Παρθένος. Τόν αδελφόν σου ονόμασα Σπίρτο Μοτάχο...

Περσίτην τον Ξεσπάθωμα της Οραίας Κερκίρας. Έκατόν, μάλιστα, εκατόν συνδρομητάς έχει σκοπόν να μου κάμη και ήρχισεν από τώρα...

Πολύ κολακευτικά διά την Μάρθαν αι εκ του Γραφείου μου εντυπώσεις σου, Φοίβε Απολλο...

Ναί πραγματικώς, Μέδουσα, η Ίριγένεια δεν έχει μεγαλύτεραν αδελφήν διά να την οδηγή και να την συμβουλεύη...

Την εισφοράν σου, Ημέρα της Έλευθερίας, υπέρ των Απορών, δύνασαι να στείλῃς εις γραμματόσημα...

Μάλιστα, Ζιζάνιον, (και όχι Αρχιζιζάνιον) είσαι δεκτόν μετά χαράς. Αφ' ου μάλιστα με βεβαιώνουν ότι είσαι...

Απεναντίας, Δροσερόν Πήλιον (αυτό το ψευδώνυμον σου εκλέγω) πολύ καθαρός και εύανάγνωστος...

Λετέ των Ορέων, η άσπρη γάτα που είδες εις το γραφείον μου είναι μια φίλη της Πίσσας...

Τι να γίνῃ, Άδρεϊε Σουλιώτα, ύπομονή! Ίσως εύρης άλλους...

Θα τα λάβῃς δια εις έν δέμα συστημένον, Σαπφώ Καζακοπούλου. Θά κράτησης το καλαϊόν ψευδώνυμον και θα μου γράψῃς πάλιν συχνά...

Μαρουσιώτισσα, ο παύσις σου είναι τόσο ωραία ζωγραφισμένος, που σε βεβαιώ τόν επήρα δι' αληθινόν. Μά τι φυσικός χρωματισμός! — Σου έστειλα τα φυλλάδια...

Άσπασμοί Πληροφροίας. — Τό Ταπεινόν Ιον με παρακαλεί να ερωτώ εις την Τσουκνίδαν...

Το πρώτον και το έσχατον 'ς τους θώρακας θα έβυρξῃ. Θεά είναι το τρίτον μου και πρέπει να την εσύρῃς. Και τάβη με το τέταρτον εύκόλως θα γνωρίσῃς...

Νάντικατασταθώσιν αι σταυροί διά γραμμάτων, ώστε να γινώσκεται τόνονα πηνού, αι δε 8 στιγμιαί του τῆς βάσεως μετά του...

1. Η Έλάτη διά 10 μεταμορφ. να γίνῃ Κισσός. 2. Ο Κέδρος δι' 11 μεταμορφ. να γίνῃ Λεύκη.

388-390. Μαγικόν γράμμα. Αντικαθιστών δύο οιαδήποτε γράμματα έκαστης των κάτωθι λέξεων δι' άλλων δύο, πάντοτε των αυτών, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις:

Χάρις, τίτλος, κρέας, λάρος, σκηνή, νῆσσα. Εστάλη υπό του Μαγικίνου Βασιλοπούλου 361. Μεσοστιχίς.

Τα μεσαία γράμματα των ζητουμένων λέξεων αποτελούσι τόνονα ενός των υιών του Αιγυπτίου...

456. Βοιθίς. (B-B-Είς). — 457. Όρφάνος. (Όρ-φάνος). — 458. Κλέων, λέων. — 459. Η γλώσσα.

460. ΜΙΑ ΜΙΔΑΣ ΣΙΔΗΡΟΣ ΔΑΡΩΝ ΣΟΝ Σ ΜΙΑ ΗΡΑ ΑΡΑΛΗ ΔΕΙΡΙΟΝ ΜΕΛΕΑΓΡΙΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ Σ

462. ΑΥΓΗ 463-465. α.) Οίτη. β.) ΥΠΕΡ 466. ΥΠΕΡ 467. ΥΠΕΡ 468. ΥΠΕΡ 469. ΥΠΕΡ 470. ΜΑΔΡΙΤΗ. 1. ΜΑΡΑΘΩΝ. 2. ΑΡΓΙΛΩΝ. 3. ΤΗΝΟΣ. — 471. Ο Υπερείδης ρήτωρ ήτο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 12 Νοεμβρίου.

547. Αξίγυρφος. Μία μολή της μουσικής, κ' έν μέλος του άνθρώπου αποτελούσι ποιητήν που βρίσκει άνευ κόπου...

548. Στοιχειόγυρφος. Είναι άγριο πουλί. άν μου κόψῃς την ουρά, τότε εύκολα πολύ θα μ' εύρῃς 'ς τα έσρα...

549. Μωσαϊκόν. Ηρα, Θεός, Άφροδίτη, Νηρηΐς και Άμφιρίτη άν σου δώσουν ένα γράμμα, θείαν βλέπει έν τῷ έμει...

550. Αένιγμα δημώδες. Τραβώ την άντερούλα μου και σκούζει η Θωδωρούλα μου...

551. Ρόμβος. Τὸ δεύτερον 'ς τα μόρια άμέσως θάπαντήσῃς, Θεά είναι το τρίτον μου και πρέπει να την εσύρῃς. Και τάβη με το τέταρτον εύκόλως θα γνωρίσῃς...

552. Πυραμίς. Νάντικατασταθώσιν αι σταυροί διά γραμμάτων, ώστε να γινώσκεται τόνονα πηνού, αι δε 8 στιγμιαί του τῆς βάσεως μετά του...

553-554. Μεταμορφώσεις. 1. Η Έλάτη διά 10 μεταμορφ. να γίνῃ Κισσός. 2. Ο Κέδρος δι' 11 μεταμορφ. να γίνῃ Λεύκη.

555-560. Μαγικόν γράμμα. Αντικαθιστών δύο οιαδήποτε γράμματα έκαστης των κάτωθι λέξεων δι' άλλων δύο, πάντοτε των αυτών, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις:

Χάρις, τίτλος, κρέας, λάρος, σκηνή, νῆσσα. Εστάλη υπό του Μαγικίνου Βασιλοπούλου 361. Μεσοστιχίς.

Τα μεσαία γράμματα των ζητουμένων λέξεων αποτελούσι τόνονα ενός των υιών του Αιγυπτίου...

456. Βοιθίς. (B-B-Είς). — 457. Όρφάνος. (Όρ-φάνος). — 458. Κλέων, λέων. — 459. Η γλώσσα.

460. ΜΙΑ ΜΙΔΑΣ ΣΙΔΗΡΟΣ ΔΑΡΩΝ ΣΟΝ Σ ΜΙΑ ΗΡΑ ΑΡΑΛΗ ΔΕΙΡΙΟΝ ΜΕΛΕΑΓΡΙΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ Σ

462. ΑΥΓΗ 463-465. α.) Οίτη. β.) ΥΠΕΡ 466. ΥΠΕΡ 467. ΥΠΕΡ 468. ΥΠΕΡ 469. ΥΠΕΡ 470. ΜΑΔΡΙΤΗ. 1. ΜΑΡΑΘΩΝ. 2. ΑΡΓΙΛΩΝ. 3. ΤΗΝΟΣ. — 471. Ο Υπερείδης ρήτωρ ήτο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστῆμενον υπό του Ύπερουμένου της Παιδείας ως το κατ'έχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άλλήθις παρασθέν εις την γράσαν ημῶν ύπερστίς, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είναι προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Άθήναις Όδός Αΐόλου, 119, έναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Έν Άθήναις, την 19 Οκτωβρίου 1896

Έτος 18ος.—Άριθ. 42

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια. Ίδε σελ. 321) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΟΒΙΔΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΟΥΡΑΛΙΩΝ ΟΡΕΩΝ

Ο μέγας ποταμός Όβις, τρεφόμενος προς δυσμάς μὲν εκ των υδάτων των Ουραλίων, προς ανατολάς δε εκ των υδάτων διαφόρων παραποταμιών, έχει μήκος τεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων χιλιομέτρων και ρέει δια πεδίου τριακοσίων τριάνοντα έκτομμυρίων έκταρων.

Η Εξδρομος Οικία διεπεραιώθη επί πλοίου από της δεξιάς εις την άριστεράν όχθην του Όβιδος και εισήλθεν εις το χωρίον Μουζή, ακίνδυνον όλως διαμονήν διά την ασφάλειαν του κόμητος Ναρκίνη, διότι δεν έχρησιμευεν ως στρατιωτικός σταθμός. Έν τούτοις έπρεπε να λάβουν τα μέτρα των, διότι εις τα σύνορα η ρωσική κυβέρνησις απαιτεί διαβατήριον παρά παγτός ταξιδιώτου, έρχομένου από το έξωτερικόν.

Διά τούτο ήθέλησε να έπιθεωρηθουν τα ιδικά του υπό του δημάρχου του Μουζή. Είς το προσωπικόν του θιάσου του άνεγράφετο και ο κύριος Σέργιος, ούτω δε θα κατώρθωνε να διαβῆ μετ' όλίγων τα σύνορα, χωρίς να έγείρῃ τας ύπονοίας της άστυνομίας.

Ναί! άλλ' ο λογαριασμός αυτός έγίνετο χωρίς... τον Κίρσεφ και τον Όρτικ. Έν τούτοις ο Κασκαμπέλ άγνοών καθ' ολοκληρίαν ποίος κίνδυνος τον περιέμενεν ακριβώς εις τα σύνορα, έμακάρηεν έαυτόν διά την αίσιαν έκδοσιν του τόλμηρου του ταξιδιού. Διασχίσας όλόκληρον την Δυτικὴν Άμερικὴν και την βόρειον Ασίαν, μόλις απέχεεν έκατοντάδα λευγῶν από τα σύνορα της Εύρώπης. Η σύζυγός του και τα τέκνα του, έν πλήρει υγεία, άντέσχον εις τους κόπους του μακροῦ ταξιδιού. Τι άλλο είχαν όνειρευθῆ;

Άπερσιόσθη να διαμεινουν εικόσιτῶσaras ώρας εις το χωρίον Μουζή, όπου

«Α, δεν υπάρχει πλέον εμπόδιον, άπήνησεν ο Κασκαμπέλ. (Σελ 330, στήλ. 6'.)

Την πρότασιν ταύτην έδέχθη μετά χαράς ο κ. Δήμαρχος και ύπεσχέθη να έπιθεωρήσῃ τα διαβατήρια των μετά την παράστασιν.

Ο Όρτικ και ο Κίρσεφ παρουσιάσθησαν ως δύο ρώσοι ναυαγοί, έπιστρέφοντες εις την πατρίδα των. Την ιδίαν εκείνην έσπέραν όλόκληρον ο θιάσος μετέθη εις την κατοικίαν του κ. Δημάρχου. Ητο μεγάλη οικία κητρινοβαφής (προς τιμήν του αυτοκράτορος Αλεξάνδρου Α' ο οποίος ήγάπα έξαιρετικώς το χρώμα τούτο). Είς την μεγάλην αίθουσαν, πλήρη άγιογραφιών, παρίστατο ο Δήμαρχος, η σύζυγός του, αι τρεις θυγατέρες του και τινες εκ των προκρίτων, προσκληθέντες εις την παράστασιν, ενώ οι λοιποί κάτοικοι του Μουζή συνωστίζοντο περί την

οικίαν, άρκούμενοι να βλέπουν έξωθεν από τα παράθυρα. Η οικογένεια Κασκαμπέλ έτυχε πολλών περιποήσεων. Και ήρχισεν άμέσως τα γυμνάσια της τόσο τέλεια, ώστε κανείς δεν ένόησεν ότι τα είχε παραμελήσῃ πρό τινων έβδομάδων. Έπεκροτήθησαν μεγάλως τα κυβιστήματα του μικρού Άλέκου και ο χορός της μικράς Ναπολέαινας. Είς τα παιχνίδια των ρισαλών, των πινακίων, των δακτυλίων και των σφαιρών, ο Γιάννης έκίνησε τον θαυμασίων της όμογύρεως. Μετά τούτο επέδειξε την τεραστία τον δύγαμιν εις την άριον βαρών ο Κασκαμπέλ και άνεδείχθη άντάξιος σύζυγος της Κορνηλίας, η οποία έσχηκωσε δύο από τους προσκεκλημένους με την μίαν της χείρα!

Με μεγάλην επίσης επιτυχίαν εξέτε-
λεσε μερικά ταχυδακτυλογραφικά παιγι-
δια και ο κύριος Σέργιος, τα οποία είχε
διδασχθῆ, ὄχι χωρὶς λόγον, καθὼς βλέ-
πετε. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, οὐδε-
μία ἀμφιβολία ἦτο δυνατόν νὰ γεννηθῆ
εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ κυρίου Δημάρχου
περὶ τοῦ πραγματικῆς προσλήψεως
τοῦ ῥώσου ἐκείνου εἰς τὸν πλανόδιον
θίασον.

Μετὰ τὴν παράστασιν προσεφέρθησαν
ὠραία γλυκίσματα, πλακοῦντες μὲ στα-
φίδα καὶ τέτον λαμπρόν. Κατόπιν ὁ κ.
Δημάρχος ἐπιθεώρησε καὶ ἐπεκύρωσε τὰ
διαβατήρια, τὰ ὅποια ἐπαρουσίασεν ὁ Κασ-
καμπέλ. Τοῦ λοιποῦ ἡ «Εὐδρομος Οἰκία»
ἦτο ἐν τάξει ἀπέναντι τῶν ῥωσσικῶν
ἀρχῶν.

Πρέπει νὰναφέρωμεν ἀκόμη ὅτι ὁ Δή-
μαρχος ἐκείνος, ἄνθρωπος ἀρκετὰ εὖ-
πορος, προσέφερεν εἰς τὸν Κασκα-
μπέλ καὶ εἰκοσὶν ρούβλια, ὡς ἀμοι-
βὴν τῆς παραστάσεως. Κατ' ἀρχὰς ὁ
θιασάρχης ἐσκέφθη νὰποποιηθῆ τὴν προσ-
φορὰν ἄλλ' ἢ τὴν ἐλευθερίοτης ἐκ μέ-
ρους ἐνὸς πλανοδίου σχοινοβάτου ἠδύ-
νατο νὰ δώσῃ ὑπονοίας. «Ὑπὲρ τέλους
εἰκοσι ρούβλια εἶνε αὐτὰ κατὰ εἶναι»
ἐσκέφθη καὶ τὰ ἐδέχθη μετὰ πολλῶν
εὐχαριστιῶν.

Ἡ ἐπιούσα εἶχαν ὀρισθῆ ὡς ἡμέρα
ἀναπαύσεως. Εἶχον νὰ κάμουν μερικὰς
προμηθείας, ἀλεύρου, ὀρύζης, βουτύρου
καὶ διαφόρων ποτῶν, τὰ ὅποια ἡ Κορνη-
λία εὐρεν εἰς πολὺ συμφερούσας τιμὰς.
Πρὸ μεσημβρίας ὅλα ἦσαν ἔτοιμα καὶ
ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα ἐγευματίσαν φαιδρό-
τατα. Μόνον ὁ Γιάννης καὶ ἡ Καγέττη
ἦσαν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν μελαγχολικοί,
διότι ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ.

Τῷ ὄντι, τί θὰ ἔκαμνεν ὁ κ. Σέργιος,
ὅταν θὰ ἐπανέδραπε τὸν πρίγκηπα Να-
ρκίνην, τὸν πατέρα του; Μὴ δυνατόν
νὰ μείνῃ εἰς τὴν ῤωσσίαν ἢ θὰ ἔμενον
εἰς τὴν Βυρῶπν; Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο
ἀ-
πησχόλει καὶ τὸν νοῦν τοῦ Κασκαμπέλ.
Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ πληροφορηθῆ τὴν ἰδίαν
ἐκείνην ἡμέραν, μετὰ τὸ γεῦμα ἠρώ-
τησε τὸν κ. Σέργιον ἂν ἐπεθύμει νὰ
κάμουν ἓνα μικρὸν περίπατον εἰς τὰ
περίχωρα τῆς πόλεως. Ὁ κ. Σέργιος
ἐννοήσας ὅτι ὁ Κασκαμπέλ ἐπεθύμει νὰ
τῷ ὀμιλήσῃ ἰδιαιτέρως, ἐδέχθη τὴν πρό-
τασιν προθύμως.

Οἱ δύο ναῦται ἀπεχαιρέτισαν ἐν τῷ
μεταξὺ τὴν οικογένειαν, μὲ τὴν πρόθε-
σιν νὰ περάσουν τὴν ἑσπέραν των (δὲν
το ἀπέκρουσαν ἄλλως), εἰς κανὲν καπη-
λεῖον τοῦ Μουζή.

Ὁ κ. Σέργιος καὶ ὁ Κασκαμπέλ,
ἐξελθόντες ἀπὸ τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν»,
ἐπερίπατησαν ὀλίγον καὶ κατόπιν ἐκάθη-
σαν παρὰ τὸ χεῖλος μικροῦ θάσου ἐξω
τοῦ χωρίου.

«Κύριε Σέργιε, εἶπε τότε ὁ Κασκαμ-
πέλ ὡς παρεκάλεσα νὰ με συνοδεύσετε
διὰ νὰ ὀμιλήσωμεν οἱ δύο μας περὶ τῆς
ὑποθέσεώς σας. ἤθελα νὰ μου εἰπῆτε
τί θὰ κάμετε, ὅταν θὰ ὑπάγετε εἰς τὴν
ῤωσσίαν;

— Εἰς τὴν ῤωσσίαν;
— Ναι. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ἐντὸς
δώδεκα ἡμερῶν θὰ ἔχωμεν περάσῃ τὰ
Οὐράλια καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θὰ εἴ-
μεθα εἰς τὸ Πέρμον. Δὲν εἶν' ἐταί;

— Βεβαίωτα! φθάνει νὰ μὴ μας
παρουσιασθῆ κανὲν ἐμπόδιον... ἀπεκρίθη
ὁ κ. Σέργιος.

— Ἐμπόδιον; ἄ, δὲν ὑπάρχει πλέον
ἐμπόδιον, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ. Θὰ
περάσετε τὰ σύνορα χωρὶς τὴν παραμι-
κρὰν δυσκολίαν. Τὰ χαρτιά σας εἶνε ἐν
τάξει· ἀποτελεῖτε μέρος τοῦ θίασου μου
καὶ κανεὶς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φαντα-
σθῆ ὅτι μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν μου
εἶνε καὶ ὁ κόμης Ναρκίνης!

— Τῷ ὄντι, φίλε μου, ἂν οὐ σὺ
καὶ ἡ Κυρία Κασκαμπέλ εἴσατε οἱ μό-
νοι, οἱ ὅποιοι γνωρίζετε τὸ μυστικόν μου
καὶ τὸ ἐκρατήσατε...

— Καὶ θὰ τὸ κρατήσωμεν μέχρι τοῦ
τάφου καὶ οἱ δύο! συνεπλήρωσεν ὁ Κασ-
καμπέλ μὲ πολλήν ὑπερηφάνειαν. Καὶ
τώρα κ. Σέργιε, εἴμπορῷ νὰ ἐρωτήσω
τί σκοπεύετε νὰ κάμετε, ὅταν ἡ «Εὐ-
δρομος Οἰκία» θὰ σταματήσῃ εἰς τὸ
Πέρμον;

— Θὰ ὑπάγω ἀμέσως εἰς τὴν Βάλ-
σκαν νὰ ἴδω τὸν πατέρα μου. Θὰ εἶνε
μεγάλῃ, ἀνέλπιστος χαρὰ δι' αὐτόν.
Ἔχω δεκατριεὶ μῆνας νὰ λάβω γράμμα
του καὶ νὰ τοῦ γράψω—καὶ τί θὰ σκέ-
πτεται ἀρά γε;

— Ἔχετε σκοπὸν νὰ παρατείνετε τὴν
διαμονὴν σας εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ πρί-
γκηπος Ναρκίνης;

— Κατὰ τὰς περιστάσεις. Ἄν ἡ πα-
ρουσία μου γεννήσῃ ὑπονοίας, ἴσως θὰ
ἀναγκασθῶ νὰ φέσω τὸν πατέρα μου. Καὶ
ὁμως... εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ εὐρίσκειται..

— Δυστυχῶς δὲν εἴμπορῷ νὰ σας
συμβουλεύσω τίποτε, κύριε Σέργιε! Καλ-
λίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, σεὶς εἰξεύρετε
τί πρέπει νὰ κάμετε. Ὁφείλω ὁμως νὰ
σας εἰπῶ ὅτι θὰ ἐκτεθῆτε εἰς πολὺ με-
γάλους κινδύνους, ἂν μείνετε εἰς τὴν
ῤωσσίαν. Ἄν σας ἀνακαλύθουν... θὰ
χάσετε τὴν ζωὴν σας.

— Τὸ γνωρίζω, φίλε μου! γνωρίζω
ἐπίσης ὅτι καὶ σεὶς ὅλοι κινδυνεύετε, ἂν
μάλιστα ἡ ἀστυνομία ἐπιβουλεύσῃ τὴν
ἐπιστροφὴν μου εἰς τὸ ῥωσσικὸν ἔδαφος.

— Καλὰ, ἐρεῖς!... μὴ σας μέλη
γιὰ μὰς!

— Πῶς; Καὶ θὰ λησμονήσω ποτὲ
τί ἔκαμε δι' ἐμέ ἡ οικογένειά σου;

— Ἀφῆστέ τα αὐτὰ, κύριε Σέργιε.
Δὲν ἤλθαμεν ἐδῶ διὰ νὰ μεταλλάξωμεν
φιλοφρονησεις. Πρόκειται νὰ συνεννοη-

θώμεν καὶ ἀποφασίσωμεν. Πῶς θὰ μεί-
νετε εἰς τὸ Πέρμον;

— Τὸ πράγμα εἶνε ἀπλούστατον, ἀπε-
κρίθη ὁ κ. Σέργιος. Ἄφ' οὐ ἀνήκω εἰς
τὸν θίασόν σου, θὰ μείνω μὲ σε, εἰς
τρόπον ὥστε δὲν θὰ δώσω καμίαν ὑπό-
νοιαν.

— Καὶ ὁ πρίγκηψ Ναρκίνης;

— Ἡ ἑπαυλις τῆς Βάλσκας μόλις
ἀπέχει ἕξ βέρστια ἀπὸ τὴν πόλιν. Κάθε
βράδυ μετὰ τὴν παράστασιν, θὰ μου εἶνε
εὐκόλον νὰ πηγαίνω νὰ τον βλέπω. Οἱ
ὑπῆρται μας θὰ προτιμήσουν νὰ σκο-
τώσων παρὰ νὰ προδώσων ἢ νὰ ἐκθέ-
σων τὸν κύριόν των. Θὰ εἴμπορῷ λοι-
πὸν νὰ μένω ὀλίγας ὥρας πλησίον τοῦ
πατρός μου καὶ πρὶν φέξῃ νὰ ἐπιστρέψω
εἰς τὸ Πέρμον.

— Θαυμάσια, κύριε Σέργιε. Ὅσῳ
θὰ ἤμεια εἰς τὸ Πέρμον, τὸ πράγμα οἰκο-
νομεῖται θαυμάσια. Ἄλλὰ κατόπιν, ὅταν
θὰ τελειώσῃ ἡ πανηγυρὶς καὶ θάναγα-
σθῆ ἡ «Εὐδρομος Οἰκία» νὰ φύγῃ;

— Προφανῶς ἐδῶ ἦτο τὸ ζήτημα. Τί
θάπερᾶσεν ὁ κόμης Ναρκίνης, ὅταν ἡ
οικογένεια Κασκαμπέλ θάναχωρῆ ἀπὸ τὸ
Πέρμον; Θὰ ἐκρύπτετο εἰς τὴν ἑπαυ-
λιν τῆς Βάλσκας; Θὰ ἔμενον εἰς τὴν
ῤωσσίαν, μὲ κίνδυνον νὰνακαλυφθῆ; Ἡ
ἐρώτησις τοῦ Κασκαμπέλ ἦτο σαφής.

«Φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέρ-
γιος. Πολλὰς φορὰς ἠρώτησα τὸν ἑαυ-
τόν μου τί θὰ κάμω. Ἄλλὰ τὸ μόνον
ποῦ εἴμπορῷ νὰ σοὺ ἀποκριθῶ εἶνε ὅτι
δὲν ἤξεύρω τίποτε! Θὰ κάμω ὅ,τι μοι
ὑπαγορεύσουν αἱ περιστάσεις.

— Ἐπὶ τῆ ὑποθέσει ὅτι θάναγα-
σθῆτε νὰναχωρήσατε ἀπὸ τὴν Βάλσκαν,
ὑπέλαθεν ὁ Κασκαμπέλ, ἐπὶ τῆ ὑποθέ-
σει ὅτι δὲν θὰ εἴμπορέσατε νὰ μείνετε
εἰς τὴν ῤωσσίαν, ὅπου ἡ ἐλευθερία σας
καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ σας θὰ κινδυνεύη...

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐπιμείνω, — διὰ
τὴν εἰς τὴν ῤωσσίαν, ὅπου ἡ ἐλευθερία σας
καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ σας θὰ κινδυνεύη...

— Δὲν ἀπερᾶσα ἀκόμη περὶ αὐτοῦ,
ἀπήντησεν ὁ κ. Σέργιος.

— Τότε λοιπὸν, κύριε Σέργιε, —
ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐπιμείνω, — διὰ
τὴν εἰς τὴν ῤωσσίαν, ὅπου ἡ ἐλευθερία σας
καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ σας θὰ κινδυνεύη...
Ὡς μέλος τοῦ θίασου μου πάντοτε, θὰ
εἴμπορέσατε νὰ φθάσατε ἀκινδύνως μέ-
χρι τῶν δυτικῶν συνόρων... Ἀὐτὸ δὲν
εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον; Ἐπειτα, θὰ ἔχω-
μεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σας ἔχωμεν
μαζὶ μας ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν, καὶ μαζὶ
μὲ σε καὶ τὴν ἀγαπημένην μας Κα-
γέττην... Ἄ, ὄχι, δὲν θέλωμεν νὰ σας
τὴν πάρωμεν! Εἶνε... καὶ θὰ μείνῃ ἡ
θετὴ σας θυγάτηρ — καὶ αὐτὸ βέβαιον
εἶνε κάπως καλλίτερον γι' αὐτήν, παρὰ
νὰ εἶνε ἀδελφὴ τοῦ Γιάννη, τοῦ Ἀλέκου
καὶ τῆς Ναπολέαινας, τῶν παιδιῶν ἐνὸς
σαλτιμπάγκου! προσέθεσεν ὁ Κασκαμ-
πέλ μειδιῶν.

— Φίλε μου, ὡς μὴ ὀμιλῶμεν περὶ

τοῦ μέλλοντος, ἀπήντησεν ὁ κ. Σέρ-
γιος· ποτὸς ἤξεύρει μήπως αὐτὸ δὲν
θὰ μας ἰκανοποιήσῃ ὅλους! Ἄς ὀμιλῶμεν
μόνον περὶ τοῦ παρόντος· αὐτὸ εἶνε τὸ
οὐσιώδες. Εἴμπορῷ νὰ σε βεβαιώσω, —
ἀλλὰ μὴ κάμης λόγον εἰς κανένα, —
ὅτι ἂν ἀναγκασθῶ νὰναχωρήσω ἀπὸ τὴν
ῤωσσίαν, θὰ εἴμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ
ὑπάγω εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἐκεῖ νὰ
περιμένω, ἕως ὅτου κενὴν πολιτικὸν γε-
γονὸς μεταβάλλῃ τὴν θέσιν μου... Ἄφ'
οὐ λοιπὸν ἐπιστρέφετε εἰς τὴν πατρίδα
σας...

— Μπράβο! θὰ ἐπιστρέψωμεν μα-
ζὶ! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

Καὶ δράξας τὴν χεῖρα τοῦ κ. Σέρ-
γιου, τὴν ἔθλιψεν ἰσχυρῶς.

Μετὰ τοῦτο ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Εὐ-
δρομον οἰκίαν. Οἱ δύο ναῦται
ἐπανῆλθον μόλις τὴν πρωΐαν.

(Ἐπείτα συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΓΡΑΦΗΝ

Ἄγαπητοί μου,

Εἴμαι βέβαιος ὅτι πολὺ θὰ ἐγελάσατε
αὐτὰς τὰς ἡμέρας μὲ τὰ παράξενα τῆς
Ἀπογραφῆς καὶ ὅτι καθένας σας θὰ ἔχη
πολλὰ νὰ μοὺ διηγηθῆ ἅστετα καὶ ἀνέκ-
δοτα. Ὁ φόβος ἐκείνος μὲ τὸν ὅποιον
οἱ ἀπλοῖκοι ὑπεδέχοντο, ἡ μάλλον ἀπέ-
κρουον τὰ ἀπογραφικὰ δελτία, νομίζον-
τες ὅτι θέλουν νὰ τοὺς ἀπογράψουν του-
λάχιστον διὰ νὰ τοὺς κόψουν τὸ κεφάλι·
ἡ δεισιδαιμονία τῶν γραιδίων, τὰ ὅποια
κατ' οὐδένα τρόπον ἐπεβήθησαν νὰπαντή-
σων εἰς τοὺς ἀπογραφεῖς ἀγιάτι τὸ μέ-
τρημα βγαίνει σὲ κακὸν· ἡ δυσκολία
μὲ τὴν ὅποιαν συνεπλήρωνον τὰ δελ-
τία των οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, μὴ δυνάμε-
νοι νὰ ἐννοήσων περὶ τίνος πρόκειται
καὶ γράφοντες ἄλλ' ἄντ' ἄλλων· καὶ ἡ
εὐκολία μὲ τὴν ὅποιαν ἔγραπον πολλὰ
ἅστετα οἱ θέλοντες καὶ καλὰ νὰ ἐπιδεί-
ξων πνεῦμα, — ὅλα αὐτὰ ἐγέννησαν ἓνα
πλῆθος ἐπεισοδίων κωμικῶν, τὰ ὅποια
ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀπετέλεσαν τὸ θέμα
πάσης συνομιλίας, ὄχι μόνον εἰς τὰς
Ἀθήνας μας, ἐννοεῖται, ἀλλὰ εἰς ὅλην
τὴν Ἑλλάδα.

Ἰδοῦ, ἂν θέλετε, μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀ-
θηναϊκά:

Μία μητέρα ἔγραψε διὰ τὸν υἱὸν τῆς
εἰς μὲν τὸ ἐπάγγελμα: Μα θ η τ η ς,
εἰς δὲ τὴν ἐρώτησιν ἂν ζεύρη γράμ-
ματα: Ὁ χ ι. Καὶ ὅταν οἱ ἀπογραφεῖς
ἐζήτησαν ἐξήγησιν τῆς ἀντιφάσεως, ἐκεί-
νη ἀπήντησε: Ἐ τ ρ ῖ α χ ρ ῖ ο ν α τ ο σ τ ἔ λ ν ω τ ὸ
παλητόπαιδο ἔ τ ὸ Σ χ ο λ ε ῖ ο ν, μ ᾶ δ ἐ ν ἔ μ α θ ε
ἀκόμη νὰ ξεχωρίξῃ τὸ Α ἀπὸ τὸ Β! Ἡ
Πρότυπον ἐπιμελείας ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ
σας τον συνιστῶ...

Ἄλλη, ἀπογράφουσα τὸ βρέφος τῆς,
εἰς τὴν στήλην τοῦ ἐπαγγέλματος ἔ-
γραψε: « Π ἰ ν ε ἰ γ ᾶ λ α : » (ἡ Μ α ρ ῖ δ α
τοῦ Φ α λ ἦ ρ ο υ ἰ σ χ υ ρ ῖ ζ ε τ α ἰ ὅτι αὐτὸ
τὸ ἔγραψε καὶ ὁ Χ α λ α σ μ ὸ ς Κ ὸ β ὸ
μ ο υ.)

Ἄλλη, εἰς τὴν στήλην τῆς θρησκείας
ἔγραψε διὰ τὴν μικράν τῆς θυγατέρα
μὲ ὄλιγας μητρικὴν τρυφερότητα « Ὁ ρ -
μ ῆ ὄ λ ω ς μ η τ ρ ῖ κ ῆ ν τ ρ υ φ ε ρ ὸ τ η τ α « Ὁ ρ -
μ ῆ ὄ λ ω ς μ η τ ρ ῖ κ ῆ ν τ ρ υ φ ε ρ ὸ τ η τ α
θ ο δ ο σ ὄ λ α »! (ὅπως θὰ ἔλεγε: Ξανθοῦλα)

Μία καλὴ νοικοκυροῦλα ἔγραψε περὶ
τοῦ ἐπαγγέλματός της: « Μαγειρεύω καὶ
... τρώμε. »

Οἱ ἄγαν φιλοπατρίδες εἰς τὴν Ἑθνη-
κόνητα ἐσημείωναν πάντοτε « Γ ν ἡ σ ι ο ς
Ἑ λ λ ῆ ν » (καὶ ἐπειδὴ οἱ νεοφύτιστοι
εἶνε πολὺ φανατικοί, μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι
αὐτὸ τὸ ἐσημείωσε καὶ ἡ φίλη μου
Ἰουλίαι.)

Οἱ λίαν ἀκριβολόγοι εἰς τὴν ἐρώτησιν
τῆς ἡλικίας ἐσημείωσαν ὄχι μόνον τὰ
ἔτη των, ἀλλὰ καὶ τοὺς μῆνας καὶ τὰς
ἡμέρας (π.χ: ἐτῶν 17, μηνῶν 3, ἡμερῶν
15!) μὴ ἐννοοῦντες ὅτι ἡ στήλη τῶν μη-
νῶν ἦτο μόνον διὰ βρέφη, μὴ συμπλη-
ρῶσαντα ἀκόμη ἔτος, ἡ δὲ στήλη τῶν
ἡμερῶν διὰ βάρη, μὴ συμπληρωσαντα
ἀκόμη μῆνα!

Μία μικρὰ φιλόλοφος ἐπέμενε ν' ἀπο-
γράψῃ καὶ τὸ ἀγαπημένον της σκυλάκι·
ἐπειδὴ δὲ δὲν τῆς ἔδιδαν δελτίον χω-
ριστόν, τὸ ἔγραψεν εἰς τὸ ἴδιόν της!

Ἄλλ' ἀρκοῦν αὐτά. Ἠθέλησα μόνον
νὰ σας δώσω ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῆτε
καὶ τὰ ἰδικά σας, — ἐκεῖνα δηλαδὴ που
ἴδατε σεῖς, μὴ με παρεξηγήτῃ! — καὶ
νὰ γελάσατε. Καὶ τώρα ποῦ
ἐγελάσατε ἀρκετὰ, ἔλατε νὰ σοβα-
ρευθῶμεν ὀλίγον. Ἡ ἀπογραφή δὲν
γίνεται διὰ νὰ διδῇ ἀφορμὴν εἰς ἅστετα
ἐπεισόδια. Ὁ σκοπὸς τῆς εἶνε πολὺ,
πολὺ ὑψηλότερος... Πρόκειται νὰ με-
τρηθῶν οἱ κάτοικοι τοῦ Κράτους, τὸ
μέτρημα αὐτὸ νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ μέ-
τρημα τῶν προηγούμενων ἐτῶν καὶ νὰ
ἐξαχθῆ ἐκ τούτου, πρῶτον καὶ κύριον,
ἂν καὶ κατὰ πόσον αὐξάνῃ ὁ πληθυσμὸς
τῆς Ἑλλάδος. Ὅσοι μεγαλητέρου εἶνε
ἡ ἀναλογία, μὲ τὴν ὅποιαν αὐξάνει ὁ
πληθυσμός, τὸσον ἀκμαιοτέρον, ζωηρό-
τερον, σφριγυρότερον παρουσιάζεται τὸ
Κράτος. Ἐννοεῖται λοιπὸν ἐκ τούτου
ὅτι μέγα ἐθνικὸν συμφέρον ἔχομεν ἢ ἀπο-
γραφή νὰ γίνεται ὅσῳ τὸ δυνατόν τε-
λεία, διὰ νὰ διδῇ ὅσῳ τὸ δυνατόν εὐχά-
ριστα ἀποτελέσματα.

Διὰ τοῦτο εἰς ἓνα ἕκαστον ἐδόθη ἀπὸ
ἐν Δελτίον ἀπογραφῆς μὲ τὴν ἐντολήν
νὰ το συμπληρώσῃ. Τὰ δελτία αὐτά
συνήχθησαν καὶ συνεκτενρώθησαν ἀπὸ
ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἑλ-
λάδος εἰς τὸ Ἰπουργεῖον. Ἄνω τῶν
δύο ἑκατομμυρίων δελτίων, φαντασθῆτε!
Καὶ θὰ γίνῃ τώρα τὸ μέτρημα καὶ ἡ
ἐξέλεξις, ἡ ὅποια θάπασαχολήσῃ ἐπὶ

πολλοὺς μῆνας ἓνα πλῆθος ὑπαλλήλων.
Φροντίδες, κόποι, ἔξοδα. Ἄλλ' ἐκ τῆς
ἀπογραφῆς θὰ γνωρίζωμεν μετ' ὀλίγον
τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν κατοίκων τῆς
Ἑλλάδος καὶ τὴν ἀναλογίαν μὲ τὴν
ὅποιαν αὐξάνει ὁ πληθυσμὸς τῆς. Ἐκ
τῆς ἀπογραφῆς ἐπίσης θὰ μάθωμεν πό-
σοι εἶνε οἱ ἐγγράμματοι καὶ πόσοι οἱ
ἀγράμματοι εἰς τὴν Ἑλλάδα· πόσοι οἱ
ἐπιστήμονες, πόσοι οἱ ἔμποροι καὶ οἱ
βιομηχάνοι, πόσοι οἱ ὑπάλληλοι, πόσοι
οἱ ἐργάται, πόσοι οἱ ἀεργοί. Εἰκὼν γε-
νικὴ τῆς προόδου τοῦ Κράτους εἰς κάθε
κλάδον ἢ ἀπογραφῆ. Ἐν καιρῷ, ὅταν
θὰ τελειώσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία, ἔλ-
πίσω νὰ σας ἀναγγείλω λεπτομερῶς
τὰποτελέσματα. Τώρα ὡς εὐχηθῶμεν
νὰ εἶνε τοιαῦτα, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ ἐξυ-
φουτῆ ἡ θέσις καὶ τὸ γόητρον τῆς ἀγα-
πητῆς μας πατρίδος, διὰ φανερὰς καὶ
οὕτως εἰπεῖν ἀπτήης προόδου, στήριζο-
μένης ὄχι πλέον ἐπὶ λόγων κενῶν, ἀλλὰ
ἐπὶ β ε β α ἰ ω ν ἄ ρ ι θ μ ῶ ν.

Σὰς ἀσπάζομαι,
ΦΙΛΙΑΝ

ΜΙΚΡΑ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 324]

Γ.) Ἡ ὁμοιοκαταληξία. —
Δύο ἢ περισσότεροι στίχοι ἠνωμένοι ἀπο-
τελοῦν τὰς λεγομένας σ τ ρ ο φ ᾶ ς τοῦ
ποιήματος. Οὕτω σχηματίζονται τὰ διστι-
χα, τὰ τριστίχα, τὰ τετράστιχα, τὰ ἐξά-
στιχα, τὰ ὀκτάστιχα κτλ. ἀναλόγως τοῦ
ἀριθμοῦ τῶν στίχων ἐκάστης στροφῆς.
Οἱ στίχοι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς στροφῆς,
ἐχούσης περισσότερους ἀπὸ δύο στίχους,
δὲν εἶνε ὁμοιοί πάντοτε· δηλαδὴ ἔχουν
μὲν τὸν αὐτὸν ρυθμὸν, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὸν
αὐτὸν ἀριθμὸν συλλαβῶν. II. X.

- 1. Κ' ἐκεῖ μέσα ἑκατοκιοῦσαι
2. Πικραμένη, ἐντροπαλῆ,
3. Κ' ἓνα στόμα ἑκατερούσαι
4. «Ἐλα πάλι!» νὰ σε πῆ.

Ἰδοῦ ἐν τετράστιχον ἀπὸ ὀκτασυλλά-
βους (1 καὶ 3) καὶ ἑπτασυλλάβους (2
καὶ 4)

- 1. Καὶ ἡ ψυχούλα του
2. Μέσ' ἰς τὸν ἄερα
3. Γρήγορ' ἀνέβαινε
4. Πρὸς τὸν αἶθερα
5. Σὺν λιανοτρέμουλη
6. Σπῖθα μικρῆ.

Ἰδοῦ ἐν ἐξάστιχον ἀπὸ ἑξασυλλά-
βους (1, 3, 5) ἀπὸ πεντασυλλάβους (2,
4) καὶ ἀπὸ τετρασυλλάβων (6).

Εἰς ἐκάστην λοιπὸν στροφήν, ὑπάρχουν
στίχοι ὁμοιοί μετρικῶς, οἱ ὅποιοι ὀνομά-
ζονται ἀ ν τ ῖ σ τ ο ἰ χ ο ἰ. Συνήθως δὲ οἱ
τοιοῦτοι στίχοι τῆς στροφῆς συνδέονται
περισσότερον μεταξὺ των καὶ διὰ τῆς
ὁμοιοκαταληξίας. Λέγομεν ἴ δ ὅτι εἰς
στίχους ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ ἓνα ἄλλον,
ὅταν καταλήγῃ με τὸν αὐτὸν ἦχον. Ἡ
ὁμοιοκαταληξία δὲν εἶνε ὑποχρεωτικὴ. Ὁ

ποιητής εμπορεί να όμοιοκαταληκτήσει όσους θέλη από τους αντίστιχους της στροφής του. Υπάρχουν μάλιστα και στίχοι μη συνδεόμενοι διόλου δι' όμοιοκαταληξίας, όπως π. χ. οι στίχοι των δημοτικών μας τραγουδιών. Οι στίχοι ούτοι ονομάζονται λυτοί ή έλεούθεροι στίχοι.

Ο κανών της όμοιοκαταληξίας είναι γενικώς ό εξής: Από τον τελευταίον των τόνων και κάτω οι δύο ή περισσότεροι όμοιοκαταληκτούντες στίχοι πρέπει να είναι εντελώς όμοιοι κατά τον ήχον. Παραδείγματος χάριν:

Με καράβια τ' ά ταξε-ίδια
Με της θάλασσας τ' ά φε-ίδια

Τά μάτια δι-άνοιχτα
Με τ' ά μεσ-άνυχτα.

Τελος πάντων ήλθε ή-ώρα
Όπου εσπάρθηκα τ' ά χ-ώρα.

Χαλάσματα -άλλον
Καιρού π' ά μεγ-άλλον.

Κατά τον κανόνα τούτον τ' ά ταξε-ίδια δεν όμοιοκαταληκτεί με τ' ά φύκια ούτε τ' ά λάνοιχτα με τ' ά καταπράσινα, ούτε τ' ά άλλου με τ' ά Άγγλου, ούτε τ' ά στήθος με τ' ά στήχος, ούτε τ' ά ύφος με τ' ά χείλος. Είς τ' ά ζεύγη αυτά των λέξεων, ό ήχος ό άπό τον τόνον και κάτω είναι πολύ διαφορετικός.

Άλλ' ό κανών ό όποιος εφαρμόζεται είς τ' άς παροξυτόνους και προπαροξυτόνους λέξεις, δεν εφαρμόζεται και είς τ' άς όξυτόνους, δηλαδή είς τ' άς τονίζομενας επί της ληγούσης. Αύται διά να όμοιοκαταληκτήσουν, πρέπει να έχουν όμόηχον έκτός του φωνήεντος ή της διεθόγου επί της όποιας πέπει ό τόνος. τ' ά λάχι στον και τ' ά πρ' ά αυτός σύμφωνον. Π. χ. τ' ά ψυχή όμοιοκαταληκτεί με τ' ά βροχή, άλλ' όχι με τ' ά σπαθί, ούτε με τ' ά ζωή, τ' ά κρατ' ά όμοιοκαταληκτεί με τ' ά ζητ' ά, άλλ' όχι με τ' ά φιλ' ά, ούτε με τ' ά φονικό. τ' ά χαλ' ά ού' ά όμοιοκαταληκτεί με τ' ά νο' ά, άλλ' όχι και με τ' ά βρηθ' ά, κτλ. κτλ.

Σημειωτέον όμως ότι είς πολλούς δοκίμους ποιητάς δεν θα εύρετε τον κανόνα τούτον τηρούμενον άπαρεγκλίτως.

Ο Σολωμός π. χ. ό μέγιστος των ποιητών μας, όμοιοκαταληκτεί τ' ά τρω-μεθ' ά με τ' ά γ' ά, τ' ά εντροπαλή με τ' ά είπ' ά, τ' ά καθ' άμει' άς με τ' ά έλεούθει' άς και καθ' άξ' άς. Άλλ' οι νεώτεροι αυτό τ' ά αποφεύγουν, προσπαθώντας να κάμνουν όσφ τ' ά δυνατόν πλουσίας όμοιοκαταληξίας. τόσφ δέ περισσότερο πλουσία είναι ή όμοιοκαταληξία, όσφ περισσότερο μέρος της μιάς λέξεως είναι όμόηχον με τ' ά της άλλης, όχι μόνον μετά τον τόνον (τ' ά όποιον είναι

άπαραίτητον) άλλ' ά και πρ' ά αυτού (τ' ά όποιον είναι προαιρετικόν). Π. χ. τ' ά στ-ο λ' ά ζ ο υ ν όμοιοκαταληκτεί πλουσιώτερον με τ' ά πυρπ-ο λ' ά ζ ο υ ν παρά με τ' ά χρυ-σί ζ ο υ ν τ' ά μαγ-ε μ ε ν α πλουσιώτερον με τ' ά ε-μ ε ν α, παρά με τ' ά φυτρω-μ ε ν α τ' ά κα-θ' ά ρ ι α με τ' ά λι-θ' ά ρ ι α παρά με τ' ά ποδ-ά ρ ι α, διά τον αυτόν λόγον (και έδω έρχόμεθα είς τον κανόνα των όξυτόνων) τ' ά γ' ά όμοιοκαταληκτεί μάλλον με τ' ά πλη-γ' ά παρά με τ' ά τρομ-ε ρ ή.

Είς όμως ανάγκη προσοχής όταν θέλη κάποιος να κάμη πλουσίαν όμοιοκαταληξίαν, μήπως από τον ζήλον του την κάμη άπεναντίας πτωχοτάτην. Το ά ύριον παραδείγματος χάριν, όμοιοκαταληκτεί καλώς με τ' ά Δ α ύ ρ ι ο ν, άλλ' όχι και με τ' ά με θ α ύ ρ ι ο ν τ' ά Νοέμβριος δεν όμοιοκαταληκτεί καλώς με τ' ά Σεπτέμβριος, ούτε τ' ά εκβ' ά λ λ ω με τ' ά με τ α β' ά λ λ ω. Αύται άί όμοιοκαταληξίαι τυπικώς είναι όρθαι και πλουσίαι μάλιστα άλλ' όταν ό ποιητής όμοιοκαταληκτεί τ' ά σύνθετα, τ' ά όμοια, ή τ' ά αντίθετα των λέξεων (Σεπτέμβριος - Νοέμβριος, άναβαίνω-καταβαίνω, εύτυχής-δυστυχής κτλ.) δεν άποδεικνύει μεγάλην έφευρετικότητα. Η όμοιοκαταληξία διά να κάμη έντύπωσιν πρέπει να είναι άπ' άροπτος όσφ τ' ά δυνατόν διά τούτο άποφεύγετε τ' άς κοινάς αυτές και τετριμμένες όμοιοκαταληξίας.

Και μία τελευταία ύπόμνησις: Είς την όμοιοκαταληξίαν δεν λαμβάνεται ύπ' όψει ή όρθογραφία, άλλ' ά μόνον ό ήχος.

Συνίζησις. — Άν δεν γνωρίζετε τίποτε περί συνίζησεως, είς τ' ά μέτρημα των συλλαβών ενός στίχου, θα δυσκολευθήτε πολύ. Π. χ. τους στίχους:

Κ' έκαί μέσα εκατοικουσες
Κ' ένα στόμα έκαρτερουσες

σ' άς τούς είπα άνωτέρω όκτασυλλαβους. έν τούτοις αν μετρήσετε μίαν-μίαν τ' άς συλλαβ' άς θα ιδήτε ότι είναι έννέα. Πώς συμβαίνει αυτό; Ίδού: δύο συλλαβ' άι προφέρονται πολλάκις ως μία και τότε λέγομεν ότι γίνεται συνίζησις.

Κ' έκαί μέσα εκατοικουσες
Κ' ένα στόμα έκαρτερουσες

Είς τούς στίχους αυτούς άί συλλαβ' άι σα-έ και μα-έ προφέρονται ως μία, δηλαδή ως να έξεθλίβετο τ' ά έν των δύο φωνηέντων. Πολλοί ποιηται είς τοιαύτας περιπτώσεις έκθλίβουν τ' ά έν φωνήεν και β' άζουν άπόστροφον άλλ' άλλοι προτιμούν άντί της έκθλίψεως την συνίζησιν, διότι ό στίχος γίνεται πλέον γεμάτος, πλέον ώραίος μουσικώς. Ίδού στίχοι με συνίζησις και με έκθλίψεϊς.

Όσάν γλυκύπνοο
Δροσάτο άεράκι

Μέσα σ' ά άνθόποπο
Έκειό τ' ά παιδάκι
Τήν ύστερη έβγαλεν
Άναπνοή.

(6 σιλ.)
(5 σιλ.)
(6 σιλ.)
(5 σιλ.)
(6 σιλ.)
(4 σιλ.)

Όσάν γλυκύπνοο
Δροσάτ' άεράκι
Μέσα σ' ά άνθόποπο
Έκειό τ' ά παιδάκι
Τήν ύστερ' έβγαλεν
Άναπνοή.

Πρέπει να φαντασθ' ά κάποιος αυτές τ' άς άποστροφους διά να μετρήσει όρθώς τ' άς συλλαβ' άς. Άλλ' ά οι στίχοι πρέπει να παγγελοθ' ά με τ' άς συνίζησεις των (τ' ά δύο φωνήεντα ως έν) διά να είναι μουσικώτεροι. Σημειωτέον ότι παντού και πάντοτε δεν χωρεί συνίζησις: άλλ' είς αυτό πάλιν όδηγός τ' ά αὐτί.

Χασμωδία. — Δύο ή τρία φωνήεντα είς την σειράν άνευ συνίζησεως άποτελοῦν την λεγομένην χασμωδίαν, τήν όποιαν άποφεύγουν όσον δυνατόν οι ποιηται. Η χασμωδία είναι άνυπόφορος όταν προπάντων τ' ά κατά σειράν προφερόμενα φωνήεντα είναι όμοια. Π. χ.

Τ' ά άσπρα μαλλιά της
Τ' ά άστέρ' ά είναι μέγα.
Είπε ή κόρη ή Άνή. κτλ. κτλ.

Βεβαίως οι τοιοῦτοι στίχοι πάν άλλο είναι ή μουσικοί με τ' άς χασμωδίας των. Οι στίχοι των δοκίμων ποιητών και μάλιστα των μουσικωτάτων Έπτανησίων, δεν έχουν κάμμιαν σχεδόν χασμωδίαν. Η δύναμις σου πέλαγος, κ' ή θέλησις μου βρά. (Σολωμός) [χος!

Μαύρισε, κύμα, τον άρ' άρ
Και σεις, βουνα, τ' ά χιόνι!

(Βαλαωρίτης)
Έτσι είναι' ό κόσμος. κλαίει' άω και παρεκεί
(Παράσχος) [γελοῦνε!
Δέν είσαι τ' ά σπιτιού μας τ' ά καμάρωμα;
(Παλαμάς)

Μιά κόρη με ξανθ' ά μαλλιά
Με γαλαν' ά ματάκια

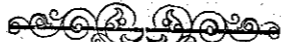
(Δροσίνης)
Στ' ά καλό, γέρω χεμ' άνα, τ' ά καλό!

(Πολέμης)
Θέλεις Παρθεν' άνα κείω.
Θέλεις τήν Άγιά Σοφία.

(Βιζυηνός)
Πρόφθασε, τρέξ' άου και λάμψε' άμπρός μου.

(Λασκαράτος)
Αύτοι είναι οι κυριώτεροι κανόνες της τέχνης των στίχων. Βεβαίως από μίαν Μικράν Στιχουργικήν, δεν περιμένετε περισσότερα. Άλλ' ά νομίζω ότι είναι ικανά αυτά, διά να σας προφυλάξουν τούλάχιστον από τ' ά χονδρά όλισθήματα. Τώρα τ' άς άλλας λεπτομερείας, τήν ποιικιλίαν των μέτρων, τ' ά πώς συνδυάζονται οι στίχοι είς στροφ' άς, πώς τέμνονται, κατά ποίαν τάξιν όμοιοκαταληκτούν κτλ. κτλ. δύνασθε να μάθετε μόνον σας, μελετώντες επίσταμένως τ' ά έργα των δοκίμων ποιητών.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΡΗΜΑ]
(Συνέχεια: Ίδε σελ. 325)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Η ΛΑΙΔΗ ΕΝΣΟΡΤ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΔΕΞΜΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΝ

Ο Φίλιππος είχε φύγη πρ' ά ενός μήνος. Η κυρία Ένσορτ είχε κάμη τ' ά αδύνατα-δυνατά διά να τον επανεύρη. Πολλά επιστολαί άντηλλάγησαν μεταξύ αυτής και τ' άς άστυνομικού ύπαλλήλου, ό όποιος είχε αναλάβη την ύπόθεσιν αυτήν. Άλλ' όλαι άί έρευναι άπέβησαν μάταιαι.

Η λαίδη Ένσορτ, ή όποια κάμμιαν όρεξιν δεν είχε να επανίδη τούς δραπετάς, ήτο πεπεισμένη ότι δεν είχαν αναχωρήσει από την Νέα Υόρκην και έν μόνον έφοβείτο: μήπως τούς εύρισκον και τους επανέφερον. Ουδμίαν είχε άμφιβολίαν ότι ό Φίλιππος ήτο φύσις κακή και ότι άργότερα θα έγίνετο άφορμή μεγάλων άνησυχιών δι' αυτήν και διά την οικογένειαν. Διά τούτο την φυγήν του δεν την έθεώρει και τόσφ μέγα δυστύχημα...

Αύτ' ά έλεγε καθημέραν πρ' άς την νύμφην της και με αυτά προσεπάθει να κατασιγάση την συνείδησιν της, ή όποια κάποτε εξηγείρετο. Όχι, έντελώς ήσυχη δεν ήτο. Καμμίαν φορ' ά ενόμιζεν ότι έβλεπεν έμπρός της την γλυκύκελ' ά μορφήν τ' ά παιδιού και ότι ήκουε τον φαιδρόν του γέλωτα. Ένθυμείτο την ήμέραν π' ά είχε συνηγορήσει τόσον εύγλωττως ύπέρ των «παιδιών» τ' άς π' άτερ-Ίωσήφ και οι συγχινητικοί τ' άνοι της φωνής του επανήρχοντο είς την μνήμην της και την έτάρασσαν. Τελευταίως έφαινετο άρρωστος. Δεν τη είχε διαφύγη ούτε ή ώχρότης των παρειών του, ούτε ή πυρετώδης λάμψις των όφθαλμών του... Άρά γε έξη άκόμη; ήμπορεσε ν' άνθέξη είς την άπότομον μεταβολήν και να διαγ' ά ως άλήτης μετά τον άνετον βίον τ' άς μαγ' άρου;... Αί σκέψεις αύται την έβασάνιζον συχνά. Μ' όλην την εύχαριστήσιν, τήν όποιαν έφάνερον διά την εξαφάνισιν του, έσυλογίζετο τον Φίλιππον πολύ περισσότερο τώρα, παρά όταν τον είχαν εκεί και τον έβλεπε.

Μίαν ήμέραν, όταν εκάθησε πρ' ά τ' άς γραφείου της ή λαίδη Ένσορτ διά να ναγνώσφ τ' άς επιστολάς, τ' άς όποιας τη είχαν φέρη πρ' άς όλίγου, είδε μεταξύ αυτών ένα όγκώδη και παράξενον φάκελον. Ο γραφικός χαρακτήρ της έπιγραφής τη ήτο άγνωστος.

Οι δάκτυλοί της έτρεμον έλαφρ' άς, έν' ά έθραυε τήν μεγάλην κρηνήν σφραγίδα τ' άς φακέλου, διά να τον άνοίξη.

Περιείχεν όλόκληρον δέσμην έγγραφ' άων, τ' ά πρώτον δέ τ' ά όποιον έπεσεν ύπ' ά τούς όφθαλμούς της ήτο μία επιστολή. Μετά συγκινήσεως ζωηρ' άς άνεγνώρισε τον γραφικόν χαρακτήρα της έπιγραφής. Ήτο τ' ά γραψιμον τ' άς υίου της, τ' άς Φιλίππου της. Ήδη από δέκα έτών ή μεταξύ των σιωπή δεν είχε λυθ' ά. Η επιστολή εκείνη ήτο ως φωνή, έξερχομένη εκ τ' άς τ' άφου.

Ηνοιξε τήν επιστολήν και την άνέγνωσεν. Ο Φίλιππος τη άνήγγελλε τ' άς τ' άς γάμου του και συνίστα είς τήν άγάπην της τήν σύζυγόν του και τ' άς τέκνον του.

Διατί της τ' άς έκρυπταν έως τώρα; Ποιος έτόλμησε να κατακρατήση τ' άς έγγραφα εκείνα; Αίσθημα όργής άνεμίχθη με την λύπην της και την έκπληξίν της. Τ' άς έν κατόπι τ' άς άλλου άνέγνωσεν όλα τ' άς έγγραφα, τ' άς όποια περιείχεν ό φάκελλος: τ' άς επιστολάς τ' άς νεαρού άξιωματικού πρ' άς τήν σύζυγόν του, τήν επίστολ' άν τ' άς π' άτερ-Ίωσήφ και τήν συγχινητικήν έξομολόγησιν της Άντωνίας...

Άλλά τ' άς έγγραφα αυτά έκαμνον λόγον

«Τί είναι; τί σας συνέβη; άνέκραξεν ή κυρία Ένσορτ» (Σελ. 334, στήλ. β'.)

Τ' άς πνεύμα της εύρίσκετο είς φοβερ' άν σύγχυσιν. Άνέγνωσε και πάλιν τ' άς επιστολάς της Άντωνίας και την επιστολήν τ' άς π' άτερ-Ίωσήφ, βραδέως και προσεκτικώς, και έξαίφνης ή διάνοιά της έφωτίσθη.

Ο Φίλιππος της Άντωνίας! Τ' άς παιδί που είχαν υιοθετήσφ ό υίός της, εκείνος ό μικρός τυχοδιώκτης, τον όπολον τόσον περιεφρόνει, ήτο ό έγγονός της! Τ' άς αίμα τ' άς όποιον έρρεεν είς τ' άς φλέβας του, ήτο ιδίόν της! ήτο σ' άρξ' ά εκ της σαρκός της! Και όμως τ' άς είχαν άπωθήσφ, τ' άς είχε διώξη—και ίσως πρ' άς τον θάνατον!

Τρομερά στιγμή! Η υπερηφάνεια επάλαιεν έντός της με άισθήματα άνθρωπινώτερα, φυσικώτερα αυτήν τήν φράν. Έρρηξε κραυγήν άπελπισίας και ήρ-

χισαν τ' άς δάκρυά της να ρέουν ποταμίδον. Έντρομος προσέτρεξεν ή νύμφη της — Τί είναι; τί σας συνέβη; άνέκραξεν ή κυρία Ένσορτ.

Ουδέποτε είχεν ίδη τήν πενθεράν της να κλαίη και ή έκρηξις εκείνη της λύπης τήν συνεκίνησε βαθέως.

— Λαύρα! ώ Λαύρα! πώς να συγχωρήσω τον έαυτόν μου; άνέ-

κραξεν ή Λαίδη Ένσορτ, κλαίουσα όλόν έν. Τί να κάμη τώρα; Πού να τον εύρω; Τ' άς παιδί εκείνο που έφέρατε έδω και πού του έφέρθηκα τόσφ σκληρά, είναι ό υίός τ' άς υίου μου, τ' άς άγαπημένου μου Φιλίππου!

— Πώς; τί είπατε; ήρώτησεν ή κυρία Ένσορτ, πεπεισμένη ότι ή γρατά έτρελλάθη έξαίφνης.

— Πόσον σκληρά τιμωρούμαι! έξηκολούθησεν ή λαίδη, μη προσέχουσα είς τήν έρώτησιν. Ναι, είναι αυτός, δεν ύπάρχει άμφιβολία. Λάβε, άνάγνωσε αυτά τ' άς χαρτιά... Κάτι τι παράδοξον με έλλυε πρ' άς αυτό τ' άς παιδί και έγώ, από υπερηφάνειαν, ήθέλησα να το καταπνίξω. Λάβε και άνάγνωσε!

Όταν ή Λαύρα άνέγνωσε και αύτ' άς τ' άς επιστολάς,

— Τ' άς όντι, είπε, θα είναι ό υίός τ' άς λαγαγού Φιλίππου. Είχε κάμη έντύπωσιν είς τόν Έδουάρδον ή όμοιότης αυτού τ' άς παιδιού με τον άδελφόν του και αυτό τον έκαμε να το άγαπήσφ. Κ'

έγω πάντοτε άπορούσα πώς δεν έβλέπατε και σεις την όμοιότητα... Και τώρα, πώς να κάμω; έξηκολούθησε, σπογγίζουσα τα δάκρυά της, πώς να τον εύρω... Πρέπει να γράψω εις τον Έδουάρδον να επιστρέψη άμέσως. Τι μας μέλει τώρα αν θα κερδήσωμεν ή αν θα χάσωμεν χρήματα, αφ' ου ο Φίλιππος μας είνε εκτεθειμένος εις τόσους κινδύνους!

— Ναι, κήγητησεν ή λαϊδή Ένσορτ. Νά του γράψης να έλθη. Φώναξε, σε παρακαλώ και εκείνον τον αστυνομικόν υπάλληλον. Πρέπει χωρίς άλλο, να μου εύρη τον έγγονόν μου! Νά του υποσχεθής πολλά χρήματα, όσα σου ζητήση. Δεν θα ήσυχάσω μια στιγμή, αν δεν τον εύρω, διότι έγω είμαι ή αίτία που έφυγε. Έμπρός λοιπόν, άς μη χάνωμεν καιρόν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' ΚΑΘ ΟΔΟΝ

Οι φυγάδες δεν έμειναν επί πολυ εις την Ουασικτώνην. Η λαιμαργία του Λίλυβελ ειχε κενώση καθ' ολοκληρίαν το βαλάντιον του Φίλιππου, ούτε ήτο τρόπος να πληρωθής πάλιν. Ο Λίλυβελ έπρότεινε να μαζεύσουν χρήματα, εκθέτοντες εις κοινήν θεάν τα «παιδιά»: άλλ' ο Φίλιππος είχε παρατηρήση ότι το κλωδίον των ειχε βλαφθή εις το ταξείδιον και φοβούμενος καμμίαν άπρόοπτον συμφοράν το εκράτει σχεδόν πάντοτε τυλιγμένον μέσα εις το κοκκινοκίτρινον ύφασμα.

Έν τούτοις ήσαν εύθυμοι, όταν ανεχώρησαν από την Ουασικτώνην. Έπεριπάτουں όλην σχεδόν την ήμέραν, προτιμώντες τας ήρέμους οδούς των χωριών. Πότε εύρισκον άσυλον να διέλθουν την νύκτα πότε δεν εύρισκον, και εκοιμώοντο εις το υπαιθρον, οτε άφυπνίζοντο κατακόποι και έξηνητλημένοι. Πρέπει όμως να όμολογήσωμεν ότι τούτο τοις συνέβαινε σπανίως. Αί καλά χωρικά ώσπεριτοπλεϊστον τα έλυπούντο τα έγκαταλελειμένα εκείνα παιδιά, τα έδέχοντο εις τας οικίας των, τα έφιλοξένουν διά μιαν νύκτα και τοις έδιδον και φαγητόν αρκετόν ώστε να φυλάξουν και διά την άλλην ήμέραν.

Όσο έπροχώρουں προς μεσημβρίαν, τόσον ο καιρός έγίνετο γλυκύτερος και δεν υπέφερον πλέον από ψυχος. Ολίγας ήμέρας μετά την αναχώρησιν των, τα υποδήματα έγκατέλειψαν τους πόδας του Λίλυβελ. Τούτο δεν ήτο μέγα δυστύχημα διά τον μικρόν μαυρον, ο όποιος ήτο συνειθισμένος να περιπατη ή γυμνούς και θεώρει τα υποδήματα όλωσδιόλου περιττά. Αλλ' ο Φίλιππος, ο όποιος άπεναντίας ούδέποτε έπεριπάτησε γυμνούς, υπέφερε πολυ όταν εφθάρησαν τα υποδήματά του. Οι χάλικες των οδών

επλήγησαν αιμάτωσαν τους τρυφερούς του πόδας, και πολλακις εκάθητο έξηνητλημένος, άηληπιμένος, πονών, άνικανος να προχωρήση ούτε εν βήμα. Ο Λίλυβελ προσεπάθη τότε να τον ενθαρρύνη και ποτε με τούτο, ποτε μ' εκείνο, κατώρθωνε να τον κάμη να σηκωθής. Αλλά μόλις εκαιμεν όλίγα βήματα ο Φίλιππος έπιπτε πάλιν ώχρός και σχε-

δόν λιπόθυμος. Τότε ο Λίλυβελ, με δύναμιν την όποιαν δεν θα έπερίμενε κανείς από το μικρό εκείνο και άδύνατο άρακάκι, έσήκωνε τον Φίλιππον εις την ράχιν του και επήγαινε εις ότου μη άντέχων πλέον, έπιπτεν έξηνητλημένος και αυτός.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΝΑ ΣΠΥΡΙ ΣΙΤΑΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΠΟΙΟΣ θέλει να φυτεύση ένα σπυρι σιτάρι, που εύρηκα! ήρώτησεν ή Κοκκινούλα, μία όρνιθα μικρή και έξυπνη. Ο ποντικός ειπεν: Έγω όχι. Η γάτα ειπεν: Έγω όχι. Ο σκύλος ειπεν: Έγω όχι. Η άλεπού ειπεν: Έγω όχι. Τότε ή Κοκκινούλα ειπε: Θα το φυτεύσω έγω. Και εφύτευσε το σιτάρι.

Όταν ο σπόρος εφύτρωσε και έμεγάλωσε και έγινε ενας ώραιος χρυσός σταχύς, γεμάτος από σπόρους, ή όρνιθούλα ήρώτησε: — Ποιός θέλει να θερίση;

Ο ποντικός ειπεν: Έγω όχι. Η γάτα ειπεν: Έγω όχι. Ο σκύλος ειπεν: Έγω όχι. Η άλεπού ειπεν: Έγω όχι.

Τότε ή Κοκκινούλα ειπεν: Έγω! Και εκοψε το σιτάρι, το έξηράνεν εις τον ήλιον και το έβαλεν εις την άποθήκην. Κατόπιν ήρώτησε:

— Ποιός θα πάγη το σιτάρι 'στο μύλο, για να γίνη άλευρι; Ο ποντικός ειπεν: Έγω όχι. Η γάτα ειπεν: Έγω όχι. Ο σκύλος ειπεν: Έγω όχι. Η άλεπού ειπεν: Έγω όχι. — Έγω λοιπόν! ειπε τότε ή Κοκκινούλα και έφερε το σιτάρι εις τον μύλον.

Όταν έγύρισεν από τον μύλον με το άλευρι, ήρώτησε και πάλιν:

— Ποιός θέλει να ζυμώση; Ο ποντικός ειπεν: Έγω όχι. Η γάτα ειπεν: Έγω όχι. Ο σκύλος ειπεν: Έγω όχι. Η άλεπού ειπεν: Έγω όχι.

Τότε ή Κοκκινούλα, ειπε: — Λοιπόν έγω! Και όταν ζυμώθη το άλευρι και έγινε ψωμί, ή όρνιθούλα ήρώτησε

διά τελευταίαν φοράν: — Ποιός θέλει να φάγη αυτό το ψωμί; Ο ποντικός ειπεν: Έγω! Η γάτα ειπεν: Έγω! Ο σκύλος ειπεν: Έγω! Η άλεπού ειπεν: Έγω! — Α! αυτό ξερω να το κάμω κ' έγω, ειπεν ή Κοκκινούλα και έφυγε με το ψωμί εις το ράμφος. Όλοι, βλέπετε, ήθελαν να φάγουν: αλλά κανείς δεν ήθελε να εργασθής.

Μόνον ή Κοκκινούλα ειργάσθη — και δι' αυτό μόνον αυτή έφαγε.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ της «Διαπλάσεως των Παίδων» αν δεν δύνανται να στείλουν την συνδρομή των άπευθείας προς το Γραφείον μας, παρακαλούνται να πληρώσωσιν αυτήν προς τους εν Βουκουρεστίω τραπέζιτας κ.κ. Αδελφούς Χάιτα, ευγενώς άποδεχθέντας, κατόπι παρακλήσεώς μας, να μας παρέχωσι την ευκολίαν ταύτην.

Οι καθυστερούντες παλαιότερων έτών συνδρομάς, έξ οιασδήποτε πόλεως της Ρουμανίας δύνανται να στείλωσι τα χρήματα επίσης προς τους κ.κ. Αδελφούς Χάιτα, παρ' αυτοις δε έγγράφονται και νέοι συνδρομηται εις την «Διάπλασιν των Παίδων».

ΑΠΟΔΕΙΞΕ ΜΟΥ ΤΟ!

«Τί εύμορφος που είνε ο κονδυλόφορος σου, Αντώνη!

— Σ' άρέσει, Μιχαλάκη; — Ω, ναι. Ηθελα πολυ να είχα κ' έγω έναν όμοιο.

— Είνε πολυ εύκολο. Αν θέλεις σου δίδω τον κονδυλόφορον μου και μου δίδεις το τόπι σου.

— Σ' άρέσει το τόπι μου; — Ναι, είνε ωραίο σαν τον κονδυλόφορο μου, και επειδή έχω δυο κονδυλόφορους, είμπορω κάλλιστα, αν θέλεις, να σου δώσω τον ένα.

— Και έγω, επειδή έχω δυο τόπια, είμπορω να σου δώσω το ένα.

— Κάνουμε λοιπόν άλλαξιά;

— Ναι, εύχαριστως.»

Και οι δυο μικροί έδωσαν τα χέρια και άντηλλαξαν τα εύμορφα πράγματά των.

Εις τον δρόμον ο Μιχαλάκης ηύρε τον Πέτρον και του έδειξε τον κονδυλόφορον.

«Ήσουν βλάξ, τώ ειπεν ο Πέτρος, να δώσης εκείνο το ωραίο τόπι γι' αυτό τον παληκονδυλόφορο! Αν μου το έδιδες έμένα, θα σου έδιδα το μολύδι μου, το μπλέ και το κόκκινο και ακόμη έξη πενήνα κατακαίνουργα.

— Τι λές! έξη πενήνα κατακαίνουργα και το μολύδι σου το μπλέ και κόκκινο;

— Ναι, ναι! ήμπορω μάλιστα να σου δώσω ακόμη ένα πενάκι, επτά το όλον.

— Για να ιδώ το μολύδι σου το μπλέ και κόκκινο.

— Νά! βλέπεις; σχεδόν δεν το έμεταχειρίσθηκα διόλου.

— Και τα πενάκια;

— Να και τα πενάκια! αστράφτουں σαν να είνε από αληθινό χρυσάφι.»

Τρέχει εύθως ο Μιχαλάκης και εύρίσκει τον Αντώνην.

«Δός μου όπισω το τόπι μου, τώ λέγει. Νά, σου έφερα τον κονδυλόφορον σου.

— Μπα! δεν σου το δίδω.

— Μα έγω το θέλω!

— Πώς το θέλεις; Δεν μου το έδωσες, κ' έγω δεν σου έδωσα τον κονδυλόφορο μου;

— Ναι! μα δεν σου το έδωσα για πάντα!

— Πώς; για πάντα! Δεν εκάναμε άλλαξιά;

— Απόδειξέ μου το!

— Μιχαλάκη μου, να το τόπι σου, πάρε το. Ούτε είμπορω, ούτε θέλω να σου άποδείξω τίποτε. Άλλη φορα όμως θα είξεύρω πόσον πρέπει να βασιζώμαι όταν μου δίδης τον λόγον σου!

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ

Σαλπικτής 'ς τον πόλεμο μ' όλη του την σάλπιγγα έσκαδώθη κ' έλεγε 'ς τους έχθρους του κλαίοντας:

— Παλληκάρια μ' άστε με!

μη του κάκου κι' άδικα σαλπικτή σκοτώσετε, γιати, όπως βλέπετε, άλλ' από μια σάλπιγγα δεν κρατώ 'ς τα χέρια μου, και ποτέ 'ς τον πόλεμο τον έχθρο δεν έδλαφα...

μήτη δεν αιμάτωσα!

Μα κι' αυτοί του ειπανε:

— Ίσια-Ίσια, φλύαρε, πρέπει, σαν τον κόκορα, τώρα να σε σφάξωμε!

γιати αφού δεν ήξερες διόλου από πόλεμο, μ' αυτή δά τη σάλπιγγα εις το πόδι έσήκωνες δλους να χυμίσουνε και να μας θερίσουνε!

[Κατά τον μύθον του Αισώπου]

I. P. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Κυρία. — Να δυο δεκάρες: με τη μια θα πάρης μια φραντζόλα και με την άλλη εν' αύγό.

Η Μικρά όπληρέτρια. — Μα με ποιά δεκάρα θα πάρω τη φραντζόλα και με ποιά το αύγό, δεν μου είπατε, κυρία!

«Βεβαίη υπό της Μαρουσιώτισσας»

Αθηναϊκή έφημερίς δημοσίευεν ότι εις τινα πόλιν της Γαλλίας ούδεις απέθανεν εντός ενός έτους. Τούτο αναγινώσκουσα ή Αθηναϊς άνεφώνησεν:

— Έ και που να τώξυραν τόσοι και τόσοι που πέθαναν, να ήγγαιαν εκεί-πέρα.

«Βεβαίη υπό του Φειβου Απολλώνος»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«Οραία ή ιδέα να δημοσιεύης από καιρού εις καιρόν την εικόνα σου, διά να μη σε λησμονώμεν — μου γράφει ο Χιονισμένος Τυμφορητός. — Η εικών σου όμως σε παριστά είκοσιπενταετή νεάνιδα περίπου και έγω ήξεύρω ότι εκδίδουσαι τώρα επί 18 έτη. Όταν λοιπόν πρωτοεδεδόθη ή σου 7 έτών, ή μήπως πάντοτε είσαι 25 έτών και ποτέ δεν γηράσκεις;»

«Ακουσε λοιπόν, Χιονισμένε Τυμφορητέ. Πρωτον δεν είμαι είκοσιπέντε έτών, αλλά κάτι παραπάνω» δεύτερον, δεν ήξεύρεις ότι, όταν ο Χριστός μου παρήγγειλε να εκδίδω περιοδικόν διά παιδιά, μου εύχθή ούτε να γηράσω ποτέ, ούτε να πόθω. Αυτό είμπορείς να το ιδής εις την Άλληλογραφίαν του 4ου φυλλαδίου του ΙΕ' τόμου, (28 Φεβρουαρίου 1889) όπου τα λέγω εν έκτάσει. — Έν τούτοις χαιρώ πολυ διά την φιλιαν, ή οποία σάς συνδέει εις το σχολείον όλους τους συνδρομητάς μου. «Αγαπάτε άλλήλους» δεν ειπε και ο Χριστός; Δι' αυτό έχάρην όταν έμαθα ότι και ο Άνδρεϊός Σουλζιότης εξ αίτίας μου και το «Ηνωχο Δεράκι, έγειναν «φιλοπιστότατοι».

Δεν σου άρέσει λοιπόν ο χειμών, Μαργαρίτα; Έχεις δικαίον σύ, διότι μόνον το καλοκαίρι θάλλουν αι μαργαρίται. Αλλά παρηγορήσου: θα έλθη πάλιν το αγαπητόν σου Καλοκαίρι: ο καιρός περνά τόσο γρήγορα! Βύτυχης εκείνος ο όποιός τον χρησιμοποίη...

Η Γη της Ελλάδος αγαπά την θάλασσαν — πολυ ρωσικόν αυτό, — και την ζωγραφίζει μάλιστα με πολλήν τέχνην, μολονότι είνε όλωσδιόλου αούσδιδακτος. Τον κ. Φαίωνα όμως δεν τον γνωρίζει: αυτό φαίνεται αφ' όσα μου γράφει.

Πόσον χαιρώ, Ποιμενική Φλογέρα, που μου γράφεις, κατά την ύπόσχεσιν σου, συχνά, μεθ' όλα σου τα μαθήματα! Η περιγραφή της εις Δαρφνιον εκδρομής σας χαρισιστάτη.

Είκοσι έως είκοσιπέντε έτών είνε αι συμμαθήτρια της μικράς μου Ελληνίδος Καλλιτέχνης εις την Academie Julian των Παρισίων. Αλλά να ιδήτε πώς θα τας περάση όλας και τί ζωγράφος που θα γίνη!

Η Μαγευμένη Άσπίς με διαβεβαιώνει ότι αφ' ότου έγινε συνδρομητρια μου, είνε πολυ καλλιτέρα παρά πρώτα: επιμελεστέρα εις τα μαθήματά της, ευπειθεστέρα εις τους γονείς της. «Ω, πόσον είμαι εύτυχής και ύπερήφανος δι' αυτό, Μαγευμένη Άσπίς!

Παρακαλώ την Άρθισμένην Λυγαριάν — την όποιαν εύχαριστώ διά το γενναίον εσοπάθωμα, — να μου φιλήση την νείαν μου φίλην Ζακκίδα και να της ειπή ότι έγεινε δεκτόν το ψευδώνυμόν της.

Από τα ψευδώνυμά που έστειλες, Κοσκουρίτσε, αυτό σου έξέλεξα. Η άπόφασίς σου αναίτης και εις άλλους φίλους σου να σου δώσουν και αυτοί συνδρομήν διά το Ταμείον των Απορών και να μου την στείλεις μαρτυρεί την ευγένειαν της ψυχής σου.

Να διαβάσης λοιπόν την «Μικράν Στιχογραφίαν» Ναστραδίν Ιόντζα, διά να ιδής τί θα 'πή στίχος και τί τετράστιχον. Τότε είμαι βεβαία ότι εις άλλον Διαγωνισμόν θα επιτύχη. Πόσον έλυπήθην όμως που έκλαυσε! Μη βιάζεσαι: δια θα τα μάθης, αφ' ου έχης τόσον επιμέλειαν και φιλοτιμίαν.

«Είμαι τόσο καλή και τόσο διασχεδαστική — μου γράφει διά πρώτην φοράν ή Διγμάλωτος Ιελιδών, κατενθουσιασμένη, — ώστε... δεν ήξεύρω κ' έγω τί να βάλω κοντά εις το ώστε.» «Όστε πρέπει να μου γράφης συχνά, Διγμάλω-

λωτος Κελιδών. Αυτό είναι! Είσαι σύμφωνη;
Εύχομαι να γίνης γρήγορα καλά, Παχὺ
Τσίρε, και σύ, Εὐτυχὴς Θνητή. Μὰ πὺ πὺ
γατε κ' ἐπίρατε αὐτοὺς τοὺς συνεχεῖς πυρε-
τωθεῖς; Ἄκουε ἐκεῖ νὰ εἶνε δώδεκα ἡμέρας εἰς τὸ
κρεβάτι, τὰ πολὺ καὶ μου! — Ἡ καίμενη ἡ Φλόξ,
πὺς τὴν ἐλυπήθηκα! Καὶ ἡ Πίσσα μου εἶνε ἀ-
παρηγόρητη...

Μακρύτερα ἀπὸ τὸ σπίτι σου φέτος τὸ Γυμνά-
σιον ἔ, Φοῖβε Ἀπολλών; Ἄλλὰ... μὴ κατόικει
μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι κτλ. Πῶς;
Τὶ εὐγενής, τί καλὴ ἡ Μυροδόλος Ἀδρα;
Φαντασθήτε ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι δὲν ἔχω ἐξηκον-
τάλεπτον γραμματὸσημον ἀναμνηστικόν, μὴ
ἔστειλεν ἐν ἀπὸ τὴν συλλογὴν τῆς καὶ ἀβούλου-
τον μάλιστα! Ω, σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Μυρο-
δόλος Ἀδρα. — Τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης μου
ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται δὲν εἶδες τοσάκις τὴν
ἀγγελίαν εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα;

Καὶ ἐγὼ ὅταν ἔστειλα τὸ τετραστίχον διὰ
τὴν ἑορτὴν τοῦ πατέρα, — μὴ γράφει ὁ Μούρ-
τζουφλος, — ἐνόησα ὅτι ἦτο ἀρετὰ πῶς, ἀλλὰ
ἦτο πλέον ἀργά. Πόσον ἀγαπῶ τὰ παιδιά
ἐκεῖνα, πὺς ὅταν τοὺς κάμνης μίαν παρατήρη-
σιν, ὅχι μόνον δὲν δυσαρροστοῦνται, ἀλλὰ καὶ
συμφωνοῦν μαζί σου, ἀναγνωρίζοντα τὸ λάθος
των. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ σπάνια παιδιά εἶνε καὶ ὁ
Μουρτζουφλος.

Νηρηὸς τῶν Εὐρώτα, ὅσον περισσύτερον ἀγα-
πῶ μίαν φίλην μου, τὸσον περισσύτερον θέλω
νὰ ἔχη ὠραῖον ψευδώνυμον. Πρὸς τὸ κλόν σου
λοιπὸν ἐρᾶν δύσκολος εἰς τὴν ἐκλογὴν μου.
Εἶμαι βεβῶτα ὅτι ἂν δὲν μετενόησες, θὰ μετα-
νοήσῃς διὰ τὴν θυρωμένην ἐπιστολήν πὺ μου
ἔστειλες. Ἐν τούτοις ἀφ' οὗ ἐπιμένῃς θὰ σου
ἀλλάξω τὸ ψευδώνυμον.

Σοὺ ἔστειλα τὸ βραβεῖον. Οὐκ ἀσέληνε
Κρόνε. Νὰ μὴ φιλήσῃς τὴν Μικρὰν Ἐδημο-
σαρ τοῦ Φαλήρου καὶ νὰ τῆς εἶπῃς νὰ μὴ
γράψῃ μὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον πὺ θέλει.

Ὅχι, Ἀθιγγανίς, δὲν ἰονομάζεται οὕτω ἡ Μα-
ρίδα τοῦ Φαλήρου. Ποῖός σ' ἐγέλασε καὶ σέ;
Δός μου τὸ χεράκι σου, Νηρηὸς τῶν Εὐρώτα
καὶ σύ, Μαγευμένη Ἀσπίς, τὸ δικὸ σου λη-
σμονήσατε τώρα τοὺς θυμούς σας καὶ σφίξετε
τὰς χεῖράς σας καὶ συμπιλιώθητε. Μαλώματα με-
ταξὺ τῶν φίλων μου δὲν θέλω, διότι λυποῦμαι
πολύ. Ὅπως ἐγὼ σας ἀγαπῶ καὶ μεταξὺ σας
θέλω νὰ εἶσθε ἀγαπημέναι!

Σοὺ ἔστειλα καὶ πάλιν τὰ φυλλάδια, Βασιλί-
σα τῶν Μελισσῶν. Νὰ μὴ φιλήσῃς τὴν μικρὰν
Δίμυλιαν καὶ νὰ τῆς εἶπῃς τὴν περιμένει ἀνυπο-
μόνος τὴν ἐπιστολήν τῆς.

Ὁ Καλὸς Ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος διὰ πρῶτην
φορὰν στέλλει λύσεις, δὲν ἀνέγνωσε προσεκτικὰ
τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ ἀγνοεῖ ὅτι εἰς
τὸ χαρτὶ τῶν Ἀδύσεων δὲν πρέπει τίποτε ἄλλο
νὰ γράψῃ καὶ ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ σημειώσῃ
μόνον τὸ ψευδώνυμόν του, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀληθές
του ὄνομα καὶ τὴν ἡλικίαν του καὶ τὸν τόπον
τῆς διαμονῆς του. Θέλω τακτικὰ πράγματα,
Καλέ μου Ἀνθρώπε.

Πολὺ ἐχάρηκα πὺ ἐκάματε τὸσον λαμπρὸ τα-
ξεῖδι, φιλικτὴ Δέκατην Κοτζιάλη. Ἄλλὰ διατὶ
μὴ γράφεις γαλλιστὶ; Τὰ ἑλληνικὰ τὰ εἰς ἐξέ-
τερον καλλίτερα ἐγὼ...

Βεβαίως σιγὰ-σιγὰ θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ βρα-
βεῖον, Πετρώδη Παραλία! Ὅχι, τὸ γραμμα-
τὸσημον πὺ ἀνταλλάσσει δὲν τὸ χρειάζομαι. Μὰ
πὺς σου ἐπέρασαν ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ Ὁρέστης εἶνε
ὁ Λέων τῆς Ἀφρικῆς;

Δέν μου ἔστειλεν ἀκόμη διὰ τὸ Ταμείον ἡ
Ἀηδὼν τῆς Λέσθου, διότι θέλει νὰ συνάξῃ 10
ἕως 12 γρόσια τοὺς ἀλλοῦς. Ἄλλὰ μὴ νομίσης
ὅτι θὰ σου στείλω μόνον 12 — μὴ γράφεις, — ἀλλὰ
πολλά, ἕως 20 ἡ καὶ 30, δέν εἰς ἐξέτερον κ' ἐγὼ
πόσα! Καὶ τελευταῖον θὰ γυρίσω καὶ δίσκον εἰς
τοὺς ἀδελφούς μου καὶ ἀδελφάς μου καὶ γονεῖς
μου καὶ ὅσα συνάξω καὶ ἀπὸ ἐκεῖ. Εὐγε Ἀη-
δὼν τῆς Λέσθου!

Μάλιστα, Ὁλύμπιον Δία θὰ σε λέγω τοῦ
λοιποῦ, καλέ μου φίλε. Γράψε μου λοιπὸν συ-
χνότερα.

Εἶσαι λοιπὸν πρῶτη εἰς τὸ σχολεῖόν σου, Δου-
κίσσα τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἡ δασκάλισσά σου
σὲ βρίζει καὶ προσέχει τὰ ἄλλα κορίτσια; Ἄ,
μ' αὐτὸ εἶνε πολὺ διὰ τὴν ἡλικίαν σου! Εὐγε,
κόρη μου!

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι. — Ὁ Ἄν-
δρῆος Σουλιώτης ἀσπάζεται τὸν Ἀνδρείον
Ἡπειρωτὴν (μὲ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ) ὁ Ὁ-
λύμπιος Ζεὺς τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα, τὴν
Νηρηίδα τὸν Εὐρώτα καὶ τὸν Παχὺν Τσίρον
(ὁ ὁποῖος προτίθει εἰς τὸ Γυμναστήριον) ἡ
Ἀηδὼν τῆς Λέσθου τὴν Μπουμπούλιαν καὶ
τὸν Οὐρανὸν τῆς Μυτιληνῆς (ὡς ζητεῖ τὰ ὀνό-
ματα) ὁ Καλὸς Ἀνθρώπος τὴν Ἀττικὴν Μέ-
λισσαν καὶ τὴν Λιονισμένην Ὀδησοῦν (τῆς
ὁποίας ζητεῖ τὰ ἀρχικά) ἡ Κίρρη ἡ Ἀθη-
ναία τὴν Τσανκιδάρ καὶ τὸν Φοῖβον Ἀπόλ-
λωναν ἡ Ἑσπερινὴ Γαλήνη τὸν Κοραῖν,
(τὸν ὁποῖον συγχαίρει) ὁ Ναστράδιον Χόν-
τζας τὴν Ἡρωϊκὴν Παργαίτην Ἀντοκράτειρα
Εὐδοκίαν τὴν Ἀττικὴν Μέλισσαν τὸ Μή με
Ἀησιόμει τὴν Σεμιράμιδα (καὶ διατὶ δὲν γρά-
φει πλέον;) ἡ Μαγευμένη Ἀσπίς τὴν Ἀδρα
τοῦ Φαλήρου (τῆς ὁποίας ζητεῖ τὰ ἀρχικά), καὶ
τὴν Ἀθηναίαν Ἀνοιξίαν ἡ Ἑλληνίς Καλλι-
τέχνις τὸν Ἑλληνα τοῦ Κανκασίου καὶ τὴν
Χρυσὴν Βροχίην (ὡς ἔμαθεν ἦν τὰ ἀρχικά
τῆς) ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα τὴν Μαρουσιώ-
τισσαν, τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Λέ-
οντα τῆς Ἀφρικῆς ἡ Γῆ τῆς Ἑλλάδος τὴν
Μυροδόλον Ρόδην (τὴν ὁποῖαν γνωρίζει). — Ἡ
Μαργαρίτα θὰ δεχθῇ τοὺς ἀσπασμούς τοῦ Πα-
γαμένου Ὁκεανοῦ μόνον ὅταν μᾶθη ὅτι ἐξεπά-
γωσε ἐρωτᾷ δὲ διατὶ ἡ Μαρουσιώτισσα μόνον
μίαν ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον; — Ἡ Κερ-
κυραϊκὴ Μέλισσα ζητεῖ εὐσεβέστατος τὸ ὄνομα
τῆς Α. Μεγαλειότητος, τῆς Βασιλείσης τῶν
Μελισσῶν. — Τὸ Ἦσυχο Ἀεράκι ἐπιθυμῶ
πολύ νὰ ἐπισκεπτεται τὴν Πετρώδη Παρα-
λίαν ἀλλὰ πῶς; ἄς του λοιπὸν τὸ ὄνομά
τῆς καὶ ὑπόσχεσαι νὰ τὴν ἐπισκεπτεται κάθε
βράδυ βράδυ. — Ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων εὐχεται
χρόνια πολλὰ διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς εἰς τὴν πρῶτην
Ἀττικὴν Νύκτα.

Ὁ Μούρτζουφλος συγχαίρει διὰ τὸ ποιητικόν
τῆς τάλαντον τὴν Σαφῶ Σκιαδαρέσκην τὴν ὁ-
ποῖαν γνωρίζει καὶ τὴ εὐχεται εἰς ἀνώτερα. — Ὁ
Ἔμμ. Γ. Λύδης προσαγορεύει τὸ Ἦσυχο Ἀε-
ράκι καὶ τὴ λέγει ὅτι εἶνε ὁ ἐν Αἴγυπτῳ γεν-
νηθεὶς καὶ αὐτῶν κατοικῶν, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομά του
— Ἡ Μέδουσα, δὲν ἐπειρήθη δι' ὅσα ἐγράψην
ὁ Τριχυμιώδης Μαλέας ἄς γράψῃ, λέγει, ἀλλὰ
πάντα μὲ μέτρον, μὴν τύχη καὶ τὴν θυμώσῃ,
διότι ἀλλοιομόνον του! μόλις θὰ τον ἰδῇ θὰ τον
μαρμαρώσῃ. — Ἡ Ἀθιγγανίς δὲν ἐζήτησε τὸ
ὄνομα τοῦ Τζι-Τζι-Μπου-Μπου, ἀλλὰ τοῦ
Ρόδου τῆς Ἀρόρου.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλα-
σις εἰς τοὺς φίλους τῆς Ἐμ. Λύδης (διατὶ δὲν
σημειώνει ψευδώνυμον;) Μέδουσαν, Ἑσπερινὴν
Γαλήνην, Κερκυραϊκὴν Μέλισσαν, Μή με
Ἀησιόμει, Ἀρχιλόχον Πάριον, Ὀκτίλιαν Δίν-
δραμιάτην, Ἦσυχο Ἀεράκι (περὶ μὴν τὸ ἴχνο
γράφημα) Δημ. Ι. Τζήλον (πλήρη ζήσιν)
κτλ. κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δε λύσεις στέλλονται μέχρι 19 Νοεμβρίου.

862. Συλλαβόγραφοι.
Ἀριθμὸν, γράμμα καὶ δένδρον ἂν τα θέσης ἑστῆ
τότε βλῆσαι; νὰ προβάλλῃ ἓνα ζῶον ἑστῆ στιγμή.
Ἡμερομηνία

863. Ἀνέγγραφοι. — Ἄνασκελα ἀδιάζει.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος.

865. Λεξιγραφία.
Εἰς τὰ γράμματα τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο σκοπεῖτον
τὸ δὲ σύνολον μου δένδρον τῆς ἐρήμου ὑψηλόν.
Ἐστῆλη ὑπὸ Π. Κ. Καρῆ

864. Ἄνεγγραφοι.
Δέν με ἔχουν οἱ μεγάλοι, μέχουν ὅμως οἱ μικροὶ
κ' ἔξ αὐτῶν οὐχὶ οἱ ζῶντες, ἀλλὰ μόνον οἱ νεκροί.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπερίου

865. Ἀνέγγραφοι.
Μπρούμυτα γεμίζεις — ἀνάσκελα ἀδιάζει.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος.

866. Τρίγωνον
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον θεὰ ἐκ τῶν ἀρχαίων.
Τὸ δεύτερον μου νῆος καίμενη ἐπὶ τὸ Αἴγαῖον.
Τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον εὐκόλως θάπαντήσῃς.
Ἐάν προηγουμένως τὰ ἄλλα τρία λύσῃς.

867. Περὶ ἡρώτων.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀδρας τοῦ Φαλήρου

868-869. Μεταμορφώσεις.
1. Ὁ Λύκος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἀμύνος.
2. Ὁ σκάρος δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ σαργός.
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Πίτρης Σκανδαλόου

870-871. Μαγικὸν γράμμα.
Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οἰοῦντι γράμ-
ματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων
δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τό-
σας λέξεις:
Ἰσός, λοιμός, παρῶν, ὁσμή, ἀμύνος;
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμῆδους τοῦ Μθηματικοῦ

872. Ἐρωτήσεις.
Τίς ὁ ποτότερος φίλος τοῦ σώματος;
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος

873. Διπλῆ ἀκροστιχίς.
Τάργικα καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο ἀρ-
χιμῶν πόλεων.
1, Γενάρης. 2, Ἀσθένεια. 3, Πρόσωπον
τῆς Ἁγίας Γραφῆς. 4, Μέτρον. 5, Χρονικὸν
ἐπίρημα.

874. Ἑλλητισμοῦ φωνῶν.
αι-ιασο-εισοκ-η-ιααι
Ἐστῆλη ὑπὸ τὸ Ἦσυχο Ἀεράκι.

875. Φωνηεντολίπων.
αυ-κασεν-δλυ-κρ-δλυ-δλ-δλ
Ἐστῆλη ὑπὸ Ι. Μ. Χρη στίδου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συντάξιμον ὑπὸ τοῦ Γκουργίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρακλὴ εἰς τὴν γόνον ἡμῶν ἀπαρτίσει,
καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκουμανικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7. — Ἑξωεσπεριακοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδροματὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωταῖ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτίσης

ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια ἴδη σελ. 329)

Ἡ ἄμαξα ἐξεκίνησεν ἀμέσως τὴν πρῶ-
ταν καὶ διηυθύνθη πρὸς δυσμάς.
Κατὰ τὰς ἀκολουθούσας ἡμέρας ὁ καύ-
σιον ἦτο ὑπερβολικώτατος. Ὁλονὲν ἐπλη-
σίαζαν πρὸς τὰ Οὐράλια Ὀρη. Τὸ ἔδαφος
ἤρχισε νὰ γίνεταὶ βαθμῶδον ἀνωφερές καὶ
οἱ ῥέννοι μετὰ δυσκολίας ἔσυρον τὴν ἄμα-
ξαν, καταβεβλημένοι καὶ ὑπὸ τοῦ καύ-
σιονος. Καλλίτερα θὰ ἦτο ἂν τοὺς ἀντι-
καθίσταν δι' ἔπκων ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι
ὁ Κασκαμπὲλ ἐπέμενε νὰ εἰσελθῇ θριαμ-
βευτικῶς εἰς τὸ Πέρμον ἐφ' ἄμαξης συ-
ρομένης ὑπὸ εἰκοσι ῥέννων.

Τὴν 28 Ἰουνίου, μετὰ πορείαν ἐβδο-
μήκοντα λευγῶν ἀπὸ τοῦ Ὀβιδος, ἡ
Εὐδρόμος Οἰκία ἐφθασεν εἰς τὸ
γεφυρὸν Βερνικῆ. Ἐκεῖ ἐπέδειξαν τὰ δια-
βατήριά των, — διατύπωσης, ἡ ὁποία δὲν
ἐπροκάλεσε καμμίαν παρατήρησιν. Ἐκει-
θεν ἡ ἄμαξα διηυθύνθη πρὸς τὰ Οὐρά-
λια, τῶν ὁποίων δύο κορυφαί, τὸ Τέπε-
σον καὶ τὸ Νιντχούρ, ὕψος 1200—1600
ποδῶν; ἔκλειον τὸν ὀρίζοντα. Δέν ἐπρο-
χώρουσαν πολὺ ταχέως καὶ ἐν τούτοις δὲν
εἶχον καιρὸν νὰ χάνουν, ἂν ἤθελαν νὰ
φθάσουν εἰς τὸ Πέρμον, ὅταν ἡ πανή-
γυρις θὰ ἦτο ἀκόμη ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς.

Διὰ τὰς παραστάσεις, τὰς ὁποίας ἐλο-
γάριζε νὰ δώσῃ ἐκεῖ ὁ Κασκαμπὲλ
ἀπῆται τώρα νὰ γυμνάζωνται ὄλοι. Ἐ-
πρόκειτο νὰ ρανοῦν ἀντάξιοι τῆς φήμης
των οἱ γάλλοι ἀκροβάται γενικῶς καὶ ἡ
οἰκογένεια Κασκαμπὲλ ἰδιαιτέρως. Διὰ
τοῦτο ὑπεχρέωνε τοὺς ὑπ' αὐτὸν καλλι-
τέχνους νὰ ἐπαναλαμβάνουν κάθε ἑσπέ-
ραν, ὅταν ἐστάθμευεν ἡ ἄμαξα, τὰ γυ-
μνάσια των, μὴδὲ τοῦ κ. Σεργίου ἐξαι-
ρουμένου, ὁ ὁποῖος ἔκαμε σημαντικὰς
προόδους εἰς τὴν ταχυδακτυλογραφίαν.

Ἐπὶ τεχνίτης ποῦ γίνεσθε! δέν ἔπαυε
νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὁ καθηγητὴς του ὑπε-
ρήφανος.
Τὴν 3 Ἰουλίου ἡ «Εὐδρόμος Οἰκία»
ἐστάθμευεν ἐντὸς δάσους πευκῶν καὶ

σημυδῶν, εἰς τὸ κέν-
τρον μικροῦ χώρου,
γυμνοῦ ἀπὸ δένδρα.
Τὴν ἐπομένην οἱ
ταξειδιῶται, ὀδηγοῦ-
μενοι ὑπὸ τοῦ Ὀρτικ
καὶ τοῦ Κίρσεφ, θὰ
ἤρχιζαν τὴν πορείαν
δι' ἐνὸς τῶν στενῶν
πόρων τῆς ὀροσειρῆς,
τὴν ὁποῖαν προέ-
βλεπον ἀρετὰ δυσ-
χερῆ, τοὺλάχιστον ἐφ'
ὅσον θὰ ἐξηκολούθε
ἀνήφορος.

Ἐπειδὴ τὸ μέρος
ἐκεῖνο τῶν συνόρων,
φωλεὰ συνήθως λα-
θρεμπόρων καὶ κα-
κοποιῶν, δέν ἦτο ἀ-
σφαλές, ἔπρεπε νὰ
λάβουν μερικὰ προ-
φυλακτικὰ καὶ ἀμυν-
τικὰ μέτρα.

Τὸ ἑσπέρας ἦλθε
λόγος περὶ τῶν δυσ-
χερειῶν, τὰς ὁποίας
θὰ ἐπαρουσίαζεν ἡ
διάβασις τῶν Οὐρα-
λίων. Ὁ Ὀρτικ ἰσχυ-
ρίετο ὅτι ὁ πόρος ὁ
ὑποδειχθεὶς ὑπ' αὐ-
τοῦ — τὸ λεγόμενον
πέραμα τῆς Πετχό-
ρας, — ἦτο εἰς τῶν
εὐβατωτέρων τῆς
ὀροσειρῆς. Τὸν ἐγνώριζε καλὰ, διότι τὸν
εἶχε διέλθῃ μετὰ τοῦ Κίρσεφ, ὅταν ἀπὸ
τῶν Ἀρχαγγέλων μετέβησαν εἰς τὴν Βό-
ρειον θάλασσαν πρὸς συνάντησιν τῆς
Βρέμιας.

Ἐνθ' ὁ κ. Σέργιος καὶ ὁ Ὀρτικ συν-
ωμίλουν περὶ τούτων, ἡ Κορνηλία, ἡ
Ναπολεάνα καὶ ἡ Καγέττη ἠτοίμαζον
τὸ γεῦμα. Μέγα τεμάχιον δορκάδος ἐ-
φήνετο εἰς καλὴν φωτίαν ὑπὸ τὰ δένδρα
καθὼς καὶ ἐν γλύκισμα ἀπὸ ριζάλειρον.

— Ἀπόψε δέν θὰ ἔχετε κανένα πα-
ράπονον! ἔλεγεν ἡ καλὴ οἰκοκυρά.
— Φθάνει νὰ μὴν κατὶ τὸ φητὸ καὶ τὸ
γλύκισμα! παρετήρησεν ὁ Μακρολέλεξ.

— Καὶ γιατί θὰ καοῦν, κύριε Μακρο-
λελέξ, ἂν προσέχῃς ὀλίγον νὰ γυρίσῃς
τὴ σούβλα τοῦ ἐνὸς καὶ τὸν τέντησῃ τοῦ
ἄλλου; εἶπεν ἡ Κορνηλία.
Ὅπως ὁ Μακρολέλεξ, ἐγκαθιδρύθη
εἰς τὴν ἐμπιστευτικὴν θέσιν, τὴν ὁποῖαν
τοῦ ἔδωσεν ἡ Κορνηλία πρὸ τῶν φαγη-
τῶν, ἐνθ' ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγκος
ἐτριγύριζαν λαίμαργοι περὶ τῆς πυρᾶς
καὶ ἐλείγετο ὁ Τζῶν-Μπούλ, περιμένων
τὸ μεριδίον του ἀπὸ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο
γεῦμα.
Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα, ἐκάθησαν ὄλοι
εἰς τὴν τράπεζαν. Οἱ συνδατυμόνες εὐ-
ρον θαυμάσια τὰ φαγητὰ, τοὺς ἑπαίνους
δὲ αὐτῶν ἀπεδέχθησαν μετὰ χαρᾶς ἡ
Κορνηλία καὶ ὁ βοηθὸς τῆς.
Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ κ. Σέργιος, ὁ Κασ-

Τὰ τυρέκια καὶ τὰ ρεβόλλερ ἤρχισαν τὸν ἔργον τῆς καταστροφῆς. (Σελ. 338, στήλ. 6.)